

Antwoord per brief

Geachte heer N.N.,

In uw brief bent u begonnen met een verontschuldiging te maken voor het feit dat u me anoniem moest schrijven. De reden daarvan hebt u me ook doen weten. Wel hebt u mij de voorletters van uw naam doen weten en van de plaats waar u woont. Maar om de reden door u genoemd, wil ik nu in dit schrijven ook niet de voorletters van uw naam vermelden. Het gaat ten slotte ook om de zaak zelf waarover u schrijft. En ik acht het echt niet overbodig om daar nog weer eens een briefje over te schrijven. Onlangs kwam u nog een kranteverslag onder de ogen over een lezing die ik gehouden heb voor de KLS in 1977 over het onderwerp waarover ik als antwoord op uw vragen moet schrijven. De vragen die u me gesteld hebt, zijn de volgende: 1. Of er absoluut geen leven is voor de rechtvaardigmaking? 2. Is de rechtvaardigmaking niet van eeuwigheid? 3. Moet elke ware gelovige verzekerd zijn van zijn aandeel aan Christus? Als u me deze vragen hebt gesteld, hebt u dat niet gedaan omdat u daar zelf zo over denkt, maar omdat u met mensen in aanraking gekomen bent die er zo over denken. U bent er ook wel achter gekomen dat de mensen die er zo over denken, nogal erg met Van der Groe schermen voor hun stellingen en dat ze niets van Comrie en Hollius moeten hebben. Maar u bent door het geredeneer van die mensen wel een beetje aan het twijfelen geraakt, omdat ze met bepaalde teksten hun standpunt willen verdedigen, zoals bijvoorbeeld 1 Joh. 5 : 12, waar we lezen: "Die den Zoon heeft, die heeft het leven; die den Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet". U hebt me ook doen weten waar de oorzaak bij uzelf ligt, waardoor er door het geredeneer van die mensen bij u twijfel is ontstaan. U hebt me gevraagd of ik in mijn antwoord aan u nog eens zou willen verwijzen naar de lezing die ik destijds over dit onderwerp gehouden heb.

weet. Daarbij komt nog, dat ik er me juist ook in deze laatste tijd toe genoodzaakt zie, om me in mijn prediking en in mijn schrijven weer steeds meer te gaan richten tegen die kerkelijke richting waarin men zo gewichtig weet te doen. Ik heb uit uw schrijven begrepen dat u (nog) tot het kerkverband behoort waarin u het verval steeds groter ziet worden. Maar uit dat kerkverband (en laat ik dan maar ineens doen weten dat ik de zogenaamde kerk der vaders bedoel) zijn er nu juist altijd van die predikanten voortgekomen, die met de volle nadruk te leggen op de noodzakelijkheid van de rechtvaardigmaking, erg gewichtig moeten zijn. Ik zou de namen van die predikanten zo wel kunnen noemen, maar daar ze meest overleden zijn, zal ik dat maar niet doen. Het eigenaardige is echter altijd wel geweest, dat die predikanten meenden dat ze met hun stelling in het voetspoor van Van der Groe mochten gaan. Al meerdere malen heb ik in mijn schrijven tegenover de opvatting van die mensen Van der Groe geciteerd. Er is een boekje van hem waarin we een beschrijving vinden van het oprechte en zielzaligend geloof. We vinden in dat boekje een briefwisseling tussen hem en Jacob Groenewegen. Deze Jacob Groenewegen (niet te verwarren met ds. Joh. Groenewegen) was nogal een gemoedelijk mens, die veel bekeerde mensen heeft gemaakt. Er is door zijn toedoen ook nogal een opwekking gekomen. Van der Groe heeft het daar in de donkere tijd waarin hij leefde, ook nog wel erg benauwd onder gekregen. Het ontbrak in die tijd ook niet (en dat ook onder invloed van Jacob Groenewegen) aan zogenaamde zwakgelovige, sukkelende en twijfelmoeidige Christenen. Van der Groe miste echter bij die mensen de oprechte kenmerken van het ware zaligmakende geloof. Tegenover deze mensen heeft Van der Groe er strak aan vastgehouden dat het wezen des geloofs, zoals Zondag 7 van onze Heidelbergse Catechismus ons zo duidelijk leert, bestaat in een zekere kennis en in een zeker vertrouwen.

Het blijkt me dat het steeds maar weer nodig is, om er op te wijzen wat Zondag 7 van onze Catechismus ons te zeggen heeft, als daar de volgende omschrijving is te vinden van het ware geloof: "Een oprecht geloof is niet alleen een zeker weten of kennis, waardoor ik het al voor waarachtig houd, dat ons God in Zijn Woord geopenbaard heeft, maar ook een zeker vertrouwen, hetwelk de Heilige Geest door het Evangelie in mijn hart werkt, dat niet alleen anderen, maar ook mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken

Nu moet ik u in mijn antwoord laten weten dat ik nog gezocht heb naar een verslag over die lezing in één van de nummers van de *Criterion* uit die tijd, maar ik heb nu juist dat nummer niet meer kunnen vinden. Dat is echter niet zo erg, want ik weet nog wel wat ik over de rechtvaardigmaking heb gezegd en ik ben in mijn standpunt niets veranderd, dus ik zal echt niet iets schrijven wat in tegenspraak zal zijn met wat ik destijds in die lezing heb gezegd. Ik heb nog wel een verslag gevonden uit 1980 over een lezing die ik heb gehouden over de orde des heils. Nu, daarin komen dezelfde zaken ook aan de orde.

Maar ik zal nu meer uw drie vragen zoeken te beantwoorden. Allereerst is dus de vraag te beantwoorden of er geen leven is voor de rechtvaardigmaking. Nu, ik kan in het beantwoorden van die vraag u wel gelijk laten weten dat dit nog waar is ook, want als God een mens van dood levend maakt, dan rechtvaardigt Hij die mens, want anders kon hij de mens niet van dood levend maken. Wat is de levendmaking? De levendmaking is een innerlijke vernieuwing van de mens. Die vernieuwing kunnen we ook een heiliging noemen. De mens wordt in die levendmaking door God geheiligd, wat we de lijdelijke heiligmaking kunnen noemen, omdat de mens daar lijdelijk in is. Men doet immers niet mee aan die nieuwe geboorte of die daad der levendmaking. Maar de rechtvaardigmaking gaat aan de heiligmaking vooraf. Volgens Rome gaat de heiligmaking aan de rechtvaardigmaking vooraf. De mensen waar u echter mee in aanraking bent gekomen, leggen de volle nadruk op de bewuste rechtvaardigmaking. En die bewuste rechtvaardigmaking is dan de wedergeboorte of de levendmaking. Dus zo kan men leren dat er geen leven is voor die bewuste rechtvaardigmaking. U bent er achter gekomen dat men voor die stelling nogal met Van der Groe schermt. Nu, dat is me wel bekend. Ik heb over dit onderwerp dan ook al meer dan eens geschreven. Maar u schijnt nog jong te zijn en steeds moet ik bij het klimmen van mijn jaren me voor ogen houden dat er weer een nieuw geslacht gekomen is dat van de strijd die er in de jaren die achter me liggen is gevoerd, nog niet

zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken zij, uit loutere genade, alleen om de verdiensten van Christus' wil". Er zijn altijd nog oprechte bekommerde zielen, die niet goed verstaan wat in die omschrijving van het wezen des geloofs wordt bedoeld. Ze missen immers dat zekere vertrouwen waarover in dat antwoord wordt gesproken. Dus ze trekken dan daaruit de conclusie dat ze het ware geloof nog missen. Dezelfde conclusie kunnen ze ook trekken uit wat in het Avondmaals-formulier ter zelfbeproeving wordt gezegd. Dat formulier doet ons immers ook weten dat men eer men ten Avondmaal gaat, heeft te onderzoeken of men ook deze gewisse belofte Gods gelooft, dat hem al zijn zonden alleen om het lijden en sterven van Jezus Christus vergeven zijn en de volkomen gerechtigheid van Christus hem als zijn eigene toegerekend en geschonken is, ja zo volkomen, alsof hij zelf in eigen persoon voor al zijn zonden betaald, en alle gerechtigheid volbracht had. We hebben echter niet uit het oog te verliezen dat daar het wezen van het ware geloof bedoeld wordt. Dat is het geloof zelf, zoals dat in de wedergeboorte wordt geschonken. Dat wezen des geloofs wordt echter in hetzelfde formulier van de oefening des geloofs onderscheiden, als er even later wordt gezegd, dat men van het Heilig Avondmaal niet behoeft af te blijven omdat men zo'n volkomen geloof niet heeft.

Het wezen des geloofs kan er zijn, maar dat de oefening des geloofs nog zeer zwak is, hoewel in elke oefening des geloofs die zekerheid zich openbaart, die in het wezen des geloofs is te vinden. En daarop heeft Van der Groe de volle nadruk gelegd. Hij heeft er sterk aan vastgehouden dat de zekerheid ligt in het wezen des geloofs. Maar dan horen we diezelfde Van der Groe zeggen: "Ik verklaar verder dat het mij nooit minst of meest in de gedachten is gekomen, te stellen of te zeggen, dat er geen zwakgelovige, sukkelende, duistere en twijfelmoedige Christenen zouden zijn of kunnen zijn; neen, maar ter contrarie, dat alle ware begenadigden eens en voor altoos van hun zaligheid volkomen zouden moeten verzekerd zijn. Die mij dat nageven, doen mij allergrootste onrecht aan zoiets te stellen of dat er naar

gelijkt, want zoiets te stellen zou niet alleen met Gods Woord, maar ook geheel met mijn eigen licht en bevinding volkomen strijdig zijn". Hij gaat echter verder met te zeggen: "Mijn ware gevoelen is, dat er in deze onze geesteloze tijd mogelijk duizenden gevonden worden in het Christendom, die zichzelf valse-lijk en zonder grond inbeelden, dat zij zwakgelovige, sukkelen- de, twijfelmoedige Christenen zijn, daar zij nochtans niets van het ware zielzaligende geloof in hun hart hebben". En even ver- der schrijft hij dan weer: "Dat deze weg mij in deze tijd veel vij- anden en veel laster baart, dat zie ik klaar genoeg. Maar dat zij alzo, ik mag niet anders, God stelt mij daar, en wee mij zo ik daar ooit om enige tegenspoed vandaan loop. Voorts moet ik hierbij ook nog betuigen (alzo ik toch nu bezig ben mijn gemoed voor de Heere en voor de mensen te ontlasten) dat het met mij waarlijk zo gelegen is, dat eer ik zou willen enig waar zwakgelovige, suk- kelende, duistere Christen minst of meest te bedroeven of tot twijfelmoedigheid te brengen, ik liever zou begeren dat mij geschiede gelijk aan de priester Zacharias, Luk. 1 : 20. Ik mag in waarheid zeggen, geloofd zij de Heere, dat Hij mij een week en teder hart heeft geschonken en innerlijke barmhartigheid voor het geringste schaapje Zijns Zoons, en voor het zwakste lamme- tje, zodat ik het geen kwaad zou mogen doen, maar het liever alle dagen in mijn schoot wilde zachtkens strelen, totdat het sterk en gezond werd". En even verder schrijft hij: "Wanneer ik in den beginne van mijn dienst alhier de 7e zondag van de Cate- chismus predikte, toen heb ik het ware geloof vergeleken bij zu- iver beproefd goud, dat in zijn wezen onveranderlijk is, gelijk de wezens van alle dingen zijn voor ons mensen; en onder deze gelijkenis stelde ik verder, dat een waar gelovige somtijds kon hebben niet meer dan een greintje of klein korreltje van dat kos- telijk goud des geloofs in zijn hart, en dat dit klein korreltje des geloofs nochtans in wezen datzelfde geloof is, dat daar in de 7e zondag wordt beschreven".

Beste vriend, ik heb over dit onderwerp al meer dan eens ge- schreven en ook hetzelfde als nu geciteerd. Maar zomin als Achab te overtuigen was, zullen zij te overtuigen zijn met wie u ook in aanraking schijnt te zijn gekomen. En als ik nu zo aan het schrijven ben, dan zeggen ze me ook wel van binnen, dat dit schrijven niet zo vriendelijk is, maar als ik de brieven nalces die

geschreven, daar men een boekje heeft uitgegeven waarin Van der Groe Comrie heeft bestreden. Men had, zo men voorgaf, het handschrift van Van der Groe gevonden van dat boekje. Er waren er twee tegelijk die dat handschrift hadden gevonden, maar er verschenen wel twee geheel verschillende boekjes tege- lijk. Van der Groe heeft inderdaad eerst nog gedacht dat Comrie de dadelijke rechtvaardigmaking in de tijd niet noodzakelijk achtte en hij heeft ook een boekje geschreven, maar dit boekje nooit uitgegeven, als hij begreep dat Comrie de dadelijke recht- vaardigmaking in de tijd wel noodzakelijk achtte.

Men kan laatdunkend over Comrie spreken, maar dat is nu voor mij juist wel erg verdacht. Zijn geschriften zijn spijs en drank voor mijn ziel geweest. Wat de verklaring van het bevindelijke leven betreft, deed hij voor Van der Groe echt niet onder. Maar daarom, vriend, ik wil u nu maar ineens laten weten dat het beroep van de mensen waar u mee in aanraking gekomen bent, op 1 Joh. 5 : 12, mij niet onbekend is. Die tekst zegt dus: "Die den Zoon heeft, die heeft het leven; die den Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet". Men hoort van de zijde van een oppervlakkige en ook van een nabijkomende godsdienst niet anders meer. Maar nu wil ik tegenover deze mensen ook Van der Groe aan het woord laten. Hij schrijft in zijn brief aan J. Groene- wegen: "Nu spreken de nabij Christenen en half bekeerden ook van een uitzien naar Jezus, dorsten naar Hem, naschreien, wen- den, toevluchtnemen, opdragen, ja zelfs ook van aannemen, toe- vertrouwen, en in 't kort van al daar een waar Christen van spreekt". Maar wat schrijft hij dan verder? Het volgende: "Zij tonen klaar, dat zij nog niet weten, wat het is, in de grond door Gods Geest aan zichzelf ontdekt en waarachtig arm en ellendig te zijn, en in der waarheid Christus nodig te hebben, om hen van de schuld en smet der zonden, en van vloek, toorn, hel, dood en satan te verlossen". En nog weer even verder schrijft hij: "Want zij zijn nog in de grond huns harten geheel gezond en hebben deze Medicijnmeester nog zo niet van node, als zij zich wel inbeelden, en zo werken deze blinde mensen dan al doorgaans geheel over hun hart heen, en zij zullen nog eens de Geest der overtuiging moeten ontvangen, zal hun zoeken van de Heere Jezus, hun uitzien naar Hem, dorsten, naschreien, wenden, enz., eens recht gelovig en hartelijk zijn en voor een waar werk van

Van der Groe aan Jacob Groenewegen heeft geschreven, dan zie ik dat hij ook wel zeer scherp in zijn schrijven is geweest, hoewel hij tegelijk Groenewegen zijn vriend blijft noemen en hem zelfs nog wel als lieve Jacob aanspreekt. Hij liet hem ook weten dat hij er net eender over dacht als Teellinck, Brakel, Hellenbroek en Van der Kemp. U schrijft mij, dat men niet wil weten van een onderscheid tussen het wezen en het welwezen des geloofs. Van der Groe, op wie men zich zo graag beroept, heeft dit onderscheid wel gemaakt. Hij stemt in met Brakel en laat het zijn vriend weten dat hij Brakel verkeerd verstond, als Brakel heeft geschreven dat de *verzekerdheid* niet behoort tot het wezen des geloofs. Zoals Van der Groe aantoonde, heeft Brakel het oog op een bevestigde verzekerdheid.

U hebt me ook de vraag gesteld of het een dwaling is, als men een rechtvaardigmaking van eeuwigheid leert. Terecht hebt u begrepen dat dit naar Remonstrantisme riekt. Lees de verklaring van ds. G.H. Kersten over de Gereformeerde dogmatiek hierover na. Niemand minder dan Voetius heeft in zijn catechismusverklaring het gevoel van de Dordtse godgeleerden hierover vertolkt, die tegenover de Remonstranten eraan vastgehouden hebben dat er een rechtvaardigmaking is van eeuwigheid. Maar ja, het is ds. Kersten die dit schrijft in zijn verklaring van de Gereformeerde dogmatiek. En Kersten was te veel in de lijn van Comrie. Zo is men ook tot de uitvinding gekomen van de drie K's, namelijk Comrie, Kuiper, Kersten. Zij zouden samen dezelfde dwaling hebben gehad. De naam Comrie schrijven we wel niet met een k, maar een c voor o, u, a, spreekt men uit als een k. Kuiper zou dan in de lijn van Comrie zijn geweest en Kersten in de lijn van Comrie en Kuiper. Wij zijn dus ook Kuiperiaans. Wij zouden dus ook een veronderstelde wedergeboorte voorstaan. En Comrie zou dit dan ook al gedaan hebben. Maar Comrie heeft wel vastgehouden aan wat op de Dordtse Synode al tegenover de Remonstranten is gesteld, namelijk dat er een rechtvaardigmaking is van eeuwigheid, maar tegelijk heeft hij er wel terdege aan vastgehouden dat de rechtvaardigmaking in de tijd noodzakelijk is. Daarin zijn Van der Groe en Comrie het met elkaar ook wel eens geweest. Ook daarover heb ik al eerder

zinnig gezegd en het is mijn hoop dat het geloof van Gods Geest kunnen gehouden worden".

Van der Groe heeft hier ook wel weer in het bijzonder die mensen op het oog, die op zo'n gemoedelijke wijze bekeerd werden. Maar al doet men het nu op een meer gewichtige wijze, men wil u met Van der Groe in de hand toch ook zo tot het geloof in Jezus brengen. Wij krijgen op het ogenblik in het bijzonder in ons kerkelijk leven een godsdienstige stroom van mensen tegen ons, die over niet anders meer weten te spreken dan over het geloof in Jezus. Ik ben oud geworden, maar niet zonder kennis te maken met allerlei godsdienstige stromingen, die als het er op aankomt, van de zuivere Schriftuurlijke bevindelijke Waarheid niet willen weten. Uit die kring waar u mee in aanraking gekomen bent, kreeg ik van iemand op een keer ineens een kort briefje waarin hij me mededeelde dat hij op een bepaalde datum en op een zeker uur in Christus was overgegaan. Ik heb hem heel kort terug geschreven, dat ik evenals de profeet Micha vroegrijpe vrucht begeerde, maar dat ik om deze vroegrijpe vrucht echt nog niet verlegen was. Verder heb ik het met verschillende van die hoge geesten laag af zien lopen. En waar ik u in het begin van deze brief op heb gewezen, is dit wel het opvallende, dat men hetzelfde geluid, bij de een wel wat meer gewichtiger dan bij de ander, uit dezelfde kerkelijke hoek vandaan hoort komen. En in andere kerkelijke richtingen kan men hetzelfde geluid nu ook steeds beluisteren. Er zou hierover nog wel heel wat te schrijven zijn, maar ik geloof dat ik me bij degenen die ik op het oog heb, nu alweer vijandig genoeg gemaakt heb. Het wordt benauwd in deze wereld, die der ongerechtigheid vol is. Al die gelovige mensen hebben het echter nog niet zo benauwd. Maar ik krijg het onder het geluid dat ik van die zijde beluister ook zeker zo benauwd als onder al wat er in de wereld zich afspeelt. Als God af gaat rekenen, zal Hij zeker ook een godsdienst niet sparen die de mond vol over Jezus heeft, zonder Hem waarlijk te kennen en die er ook niet van weet wat het zeggen wil: "Een iegelijk die den Naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid". Vriend, ik moet het er nu bij laten. De Heere doe u de rechte weg vinden, niet alleen in het kerkelijk leven, maar ook in het bijzonder voor uw ziel tot zaligheid. Hartelijk gegroet en Gode bevolen!

Wachter Sions : antwoord per brief door ds. F. Mallan

Geachte heer N.N.,

In uw brief bent u begonnen met een verontschuldiging te maken voor het feit dat u me anoniem moest schrijven. De reden daarvan hebt u me ook doen weten. Wel hebt u mij de voorletters van uw naam doen weten en van de plaats waar u woont. Maar om de reden door u genoemd, wil ik nu in dit schrijven ook niet de voorletters van uw naam vermelden. Het gaat ten slotte ook om de zaak zelf waarover u schrijft. En ik acht het echt niet overbodig om daar nog weer eens een briefje over te schrijven. Onlangs kwam u nog een krantenverslag onder de ogen over een lezing die ik gehouden heb voor de KLS in 1977 over het onderwerp waarover ik als antwoord op uw vragen moet schrijven. De vragen die u me gesteld hebt, zijn de volgende:

- *Of er absoluut geen leven is voor de rechtvaardigmaking?*
- *Is de rechtvaardigmaking niet van eeuwigheid?*
- *Moet elke ware gelovige verzekerd zijn van zijn aandeel aan Christus?*

Als u me deze vragen hebt gesteld, hebt u dat niet gedaan omdat u daar zelf zo over denkt, maar omdat u met mensen in aanraking gekomen bent die er zo over denken. U bent er ook wel achter gekomen dat de mensen die er zo over denken, nogal erg met Van der Groe schermen voor hun stellingen en dat ze niets van Comrie en Holtius moeten hebben. Maar u bent door het geredeneer van die mensen wel een beetje aan het twijfelen geraakt, omdat ze met bepaalde teksten hun standpunt willen verdedigen, zoals bijvoorbeeld 1 Joh. 5:12, waar we lezen: “Die den Zoon heeft, die heeft het leven; die den Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet.” U hebt me ook doen weten waar de oorzaak bij uzelf ligt, waardoor er door het geredeneer van die mensen bij u twijfel is ontstaan. U hebt me gevraagd of ik in mijn antwoord aan u nog eens zou willen verwijzen naar de lezing die ik destijds over dit onderwerp gehouden heb.

DJK : Geliefde lezer, deze drie bovenstaande vragen zou ik heel kort met : nee, nee, en ja, kunnen beantwoorden. Het zijn vragen en onderwerpen die menigmaal in m'n geschreven stukken ter sprake komen. Maar omdat zovelen zich ophangen aan de leer van bepaalde dominees, en omdat het zo herkenbaar en confronterend is om te zien en te lezen waarom deze leer zich tenslotte openbaart als een halve waarheid met een schijn van godzaligheid, leek het me toch nuttig om ten laatste nogmaals te zien of het onderwijs uit deze WS de toetsing van Gods Woord kan doorstaan. Wanneer je als goudinkoper wordt opgeleid dan leer je de goudkenmerken als, de karaatgehaltenes, de goudkleuren, noem verder maar op. Maar wanneer je later in je werk als inkoper daadwerkelijk geconfronteerd wordt met klatergoud dan zie je feitelijk pas het onderscheid tussen echt goud en namaakgoud. Dan zie je klanten weleens verbaasd opkijken wanneer je sommige dingen van hen niet wenste in te kopen omdat het bijv. verguld metaal en dus geen echt goud was. Ik wenste dat ook u zo verschrikt en verbaasd zou opkijken na het lezen van deze geestelijke toetsing. Het surrogaatgoud kan zo echt lijken en zeer schoon toeschijnen, maar eenmaal met een weinig zuur op de toetssteen getoetst komt spoedig openbaar wat echt en namaakgoud is. Zo ook met deze verderfelijke uitleg van leer. Ik hoop hiermee het belang van deze confronterende weerleggingen nogmaals te hebben aangetoond. Deze uitleg van leer lijkt en het schijnt ons toe als echt goud, maar wanneer het op de toetssteen van Gods Woord wordt gelegd dan verkwijnt het als een leer die Gods recht omzeild en verbuigt, en daarmee Gods heerlijke deugden onteert en ontheiligt, en als

een zielsmisleidende leer die velen bedriegt en bedrogen heeft voor de eeuwigheid. Een leer waarin de ontdekking aan Gods kant alrede voor de bedekking gehouden wordt, echter alles buiten de weg van Gods heilige recht om. Hiermee wil ik niet zeggen dat ds. Mallan zijn kerkvolk opzettelijk bedrogen heeft, want ook hij bleek te zijn geslagen met een dwaling die hij tot aan zijn sterfdag zelf heeft geloofd en verdedigd. Hij is er tenslotte nooit openlijk herroepen. Ondanks dat ds. Mallan oprecht heeft gemeend zijn kerkvolk op een Bijbelse wijze te onderwijzen, heeft hij de zuivere leer verdraaid tot het verderf van zeer velen, 2 Petrus 3:16. Want de ware sleutel tot het recht verstaan van Heilige Schrift heeft ds. Mallan voor wat betreft de zuivere uitleg van de heilsleer nooit gevonden. Lees daartoe eens het voorwoord der kanttekenaren bij de Romeinenzendbrief van de apostel Paulus. Want ook dominee Mallan leerde genade voor recht, een geloof zonder het bewust mijnen van Christus. Weet u wat dit wil zeggen, lezer...?? Dat is gelijk de koopman van schone paarlen die een Parel van grote waarde vond, en deze kocht en mijnde zonder eerst alles te verkopen, Matth. 13:44-46. Dat is gelijk de graver in die akker die een schat vond, en deze kocht en mijnde zonder eerst alles verkocht te hebben. Ik wenste wel dat u het bedrog in deze leer eens mocht gaan zien. Een zondaar is al behouden en gerechtvaardigd aler hij gestorven is aan de eis tot betaling van Gods heilige wet, Rom. 6:7. Het is een ontzaggelijke ontering en ontheiliging van Gods heilige recht waarin Zijn deugden gekrenkt en geschonden wordt. Hoevelen buiten zijn eigen kerkverband waren niet geabonneerd op de Wachter Sions? Hoevelen zijn daardoor niet verkeerd en valselijk beïnvloed en onderwezen geworden? U zult me wellicht vragen, waarom telkens de leer van ds. Mallan weerleggen, hij is er niet meer, laat hem met rust...?!?! Beschouw dit a.u.b. niet als een aanval op zijn persoon, maar alleen als een weerlegging op zijn valse wedergeboorteleer waarin hij een verondersteld geloof onder de heerschappij der wet heeft gesteld dat geen waar geloof is, in een leer die in de Ger. Gem. in Ned. (en ver daarbuiten) heden ten dage helaas nog steeds door vele leraren geleerd en verdedigd wordt. Vanwege de bedreven afgoderij met bepaalde dominees kunnen sommigen de leer en de leraar helaas niet meer gescheiden houden. Maar dat weerhoudt mij niet om deze leringen op grond van Gods Woord aan de kaak te stellen. Ik wenste dat ze daar eens doorheen zakten aler het voor eeuwig te laat zal zijn. Denk ook niet dat het mijn levenswerk geworden is om vele Wachter Sions te gaan weerleggen. Ik heb er slechts enkelen uitgepikt waarin de fundamentele leerstukken aan de orde komen. Ik ben daarmee nu bijna aan een einde gekomen. In dit antwoord van ds. Mallan zult u spoedig bemerken dat hij de theologie van Van der Groe en Comrie steeds met elkaar probeert te vermengen, wellicht om vriend en vijand te vrind te houden. Ik heb dit van hem nooit zo kunnen waarderen. Daarbij stel ik me ook telkens de vraag of ds. Mallan de werken van Theodorus Van der Groe wel goed begrepen/verstaan heeft, om de eenvoudige reden dat hij zichzelf telkens tegen spreekt. Want ondanks dat voornoemde theologen beiden genade kenden, leerden zij toch een verschillende uitleg van leer. Waarom dan toch telkens het onderwijs uit de Wachter Sions onder de loupe leggen? Omdat ds. Mallan hierin zo haarfijn zijn gepredikte dwalingen telkens weer keer op keer verdedigde. En wat openlijk geleerd wordt, mag daarom ook openlijk getoetst en weerlegd worden. Den Heere heeft me op apologetisch gebied een beetje licht geschonken, hetgeen ik wens te gebruiken tot het geestelijk nut van m'n naaste medereizigers die ik niet over heb voor het eeuwig verderf. Want u moest eens weten hoedanig ik deze leer destijds voor de enige ware hield. Totdat mij van 's hemels wege een gordijn werd opengeschoven, en ik aan niets anders meer kon denken. Wanneer ik dit bedenk moet ik vaak denken aan een man als prof. dr. Martin die in zijn eertijds een evolutionist was die de vele gissingen en onbewezen aannames in de evolutietheorie heel goed bestuurd had en aanvankelijk geloofde. Totdat hij met enkele studenten het verdedigingsstelsel van het bombardeerkevertje begon te bestuderen. Het bestuderen van dit kevertje deed zijn maag voor gedurende vijf jaar omdraaien. Moet je voorstellen, zoveel duizenden boeken gelezen....waarvan hij de waardij ineens geheel zag verkwijnen. Het druiste in tegen alle hypothesen en aangenomen evolutiewetten. Door vermeerdering van zijn kennis en het verkrijgen van andere inzichten deed hem geloven dat de evolutietheorie een duivelse

Godonterende leugen was. Deze man die als geen ander wist hoe deze leugen in elkaar zat, begon een voorvechter van het creationisme te worden. Waardoor hij ook aan of in God begon te geloven. Kijk hier, helemaal onderaan : <http://www.dewoesteweg.nl/diversen/schepping-of-evolutie/>

Hoe wonderlijk kan God ons leven en onze verworven kennis soms een wending doen geven. Je kunt een leer of een theorie maar moeilijk bevechten wanneer je niet haarfijn weet hoe deze theorie in elkaar zit, en wanneer je daaruit nooit geleefd en geredeneerd hebt. Zo ook bij de apostel Paulus in zijn strijd tegen het farizeïsme, en Luther in zijn strijd tegen het farizeïsche Rome. Beiden waren in hun eertijds werkeilicheit farizeeërs geweest, en wisten als geen ander hoe zij dachten en redeneerden. God heeft deze twee lichten aan 's hemels firmament willen gebruiken tot de eer en glorie van Zijn grote Naam, en tot de uitbreiding van Zijn Koninkrijk. Zo ook bij mij, lezer. En hoewel ik maar een gloeiende spijkerpunt ben bij vergeleken het licht van Paulus en Luther, hoop en bid ik toch dat God Die mij dit licht schonk, dit eveneens zou willen gebruiken tot roem en eer van Zijn nooit genoeg volprezen Naam, en tot bekering van velen die dit nog eens zullen lezen. Nu dan ter zake, met de hulp des Heeren wil ik dit onderwijs nogmaals tegen het licht van Gods Woorden te houden.

Ds. Mallan: Nu moet ik u in mijn antwoord laten weten dat ik nog gezocht heb naar een verslag over die lezing in één van de nummers van de Criterium uit die tijd, maar ik heb nu juist dat nummer niet meer kunnen vinden. Dat is echter niet zo erg, want ik weet nog wel wat ik over de rechtvaardigmaking heb gezegd en ik ben in mijn standpunt niets veranderd, dus ik zal echt niet iets schrijven wat in tegenspraak zal zijn met wat ik destijds in die lezing heb gezegd. Ik heb nog wel een verslag gevonden uit 1980 over een lezing die ik heb gehouden over de orde des heils. Nu, daarin komen dezelfde zaken ook aan de orde. Maar ik zal nu meer uw drie vragen zoeken te beantwoorden. Allereerst is dus de vraag te beantwoorden of er geen leven is voor de rechtvaardigmaking. Nu, ik kan in het beantwoorden van die vraag u wel gelijk laten weten dat dit nog waar is ook, want als God een mens van dood levend maakt, dan rechtvaardigt Hij die mens, want anders kon hij de mens niet van dood levend maken. Wat is de levendmaking? De levendmaking is een innerlijke vernieuwing van de mens. Die vernieuwing kunnen we ook een heiliging noemen. De mens wordt in die levendmaking door God geheiligd, wat we de lijdelijke heiligmaking kunnen noemen, omdat de mens daar lijdelijk in is. Men doet immers niet mee aan die nieuwe geboorte of die daad der levendmaking. Maar de rechtvaardigmaking gaat aan de heiligmaking vooraf. Volgens Rome gaat de heiligmaking aan de rechtvaardigmaking vooraf. De mensen waar u echter mee in aanraking bent gekomen, leggen de volle nadruk op de bewuste rechtvaardigmaking. En die bewuste rechtvaardigmaking is dan de wedergeboorte of de levendmaking. Dus zo kan men leren dat er geen leven is voor die bewuste rechtvaardigmaking. U bent er achter gekomen dat men voor die stelling nogal met Van der Groe schermt. Nu, dat is me wel bekend.

DJK : Ds. Mallan suggereert hier ten eerste zeer valselijk dat er geen leven voor de rechtvaardigmaking is, omdat hij de zgn. levendmaking door de overtuigingen der wet gelijk stelt aan een onbewuste rechtvaardigmaking. Wat bedoel ik daarmee? Namelijk, dat het bekend is dat hij een levendmaking zonder Christus kennis leert, door de overtuigingen der wet waarin een zondaar zijn schuld thuis krijgt en opzoek gaat naar een schuldovernemende Borg. Lees hier een citaat van ds. Moerkerken, hetgeen precies overeenkomt met wat ds. Mallan onder levendmaking verstond.

Citaat ds. Moerkerken: *“Wat gebeurt er nu precies in de roeping? Wanneer God een mens roept (wij doelen hier natuurlijk steeds op de inwendige roeping), snijdt Hij hem van de oude levenswortel Adam af en plant hem Christus in. Deze inlijving in Christus vindt plaats, doordat de Heilige Geest het geloof plant in het hart van de zondaar; dat geloof nu verenigt met Christus. Zonder dit ingeplante geloofsvermogen (Comrie noemde het de habitus of hebbelijkheid van het geloof) is de zondaar buiten Christus en dus nog dood in de zonden en de misdaden. Zondag 7 van de Heidelbergse Catechismus zegt zo terecht, dat alleen diegenen zalig zullen worden die Christus door een waar geloof zullen worden ingelijfd en die al Zijn weldaden aannemen. Over deze dingen nu bestaat in het kerkelijk leven in ons land een ontzettende verwarring. Velen menen, dat een zondaar, die Christus wordt ingelijfd, Hem dus ook kent. Dan zou de wedergeboorte dus hetzelfde zijn als de openbaring van Christus aan het hart. Dit is echter volstrekt niet waar! De inlijving in Christus vindt plaats in de inwendige roeping, betekent de levendmaking van de dode zondaar en is het beginpunt van alle geestelijk leven. Maar zulk een levend gemaakte zondaar kent Christus niet! Hij krijgt met God en met zichzelf te doen, met zijn zonden en met zijn gescheiden staat van God. Laten wij toch scherp blijven onderscheiden tussen deze inlijving in Christus en tussen de openbaring van Christus aan het hart! Tussen de inlijving in Christus en de openbaring van Christus ligt de toeleidende weg tot Christus. Altijd is onder ons geleerd – en dat blijve zo - dat er géén toeleidende weg is tot de wedergeboorte (’t is dood óf leven!), maar wel tot Christus. Ik weet, dat dit een punt is, waarop velen, ons overigens nauw verwant, hun pijlen richten. Men verwijt ons, dat in zulk een prediking geestelijk leven geleerd wordt buiten Christus. Deze prediking zou de mensen rust en troost geven in de kenmerken van het wedergeboren zijn. Ik zou zulke verwijten bijna lasterlijk willen noemen. Ronduit gezegd komen deze verwijten er immers op neer, dat deze prediking de mens bedriegen zou, valse gronden zou geven voor de eeuwigheid. Maar dit is nu juist niet het geval. Integendeel: door scherp te onderscheiden tussen de inlijving in Christus (inwendige roeping, wedergeboorte, staatsverwisseling, levendmaking!) en de openbaring van Christus (de ‘tiende ure’, Joh. 1:40) worden twee dingen bereikt. In de eerste plaats wordt zo geleerd, dat elke traan, waarlijk om de zonden door een verbroken hart tot God geschreid, voortvloeit uit Christus; zo krijgt God de eer ook van de allereerste beginselen van het geestelijke leven. In de tweede plaats wordt zo geleerd, dat de rust der ziel alleen daar bevorderd wordt, waar het Gode behaagt Zijn Zoon in haar te openbaren. Zo worden twee uitersten vermeden : de mens wordt niet opgebouwd in zijn tranen en gemis, maar Gods bekommerde tobbers krijgen ook geen klappen die zij niet verdienen.” (einde citaat)*

Zie hier kort en bondig verwoord wat ook ds. Mallan verstaat onder levendmaking en wedergeboorte. Het is dus een (valse) wedergeboorte middels een verondersteld geloof, zonder bewuste geloofsvereniging, zonder een bewust geloofsvertrouwen, en zonder geloofskennis van Jezus Christus. Het geloof is wel ingeplant, maar het mist nog de actus van het metterdaad geloven in het Voorwerp des geloofs. Het geloof is daarmee gescheiden geworden van *het geloven*. Het ingeplante geloof (tot ontdekking) vermengd men op een on-Bijbelse wijze met het zaligmakende geloof in Jezus Christus tot bedekking van schuld en zonden. Het gebod der wet dat de ZONDEN in het hart levend maakt houdt men alrede voor het geloof in het Evangelie dat de ZONDAAR levend maakt. Hoe kunnen zij dit vast en toch steeds recht blijven houden? Hiermee schuif ik de leer van ds. Moerkerken beslist niet in de schoenen van ds. Mallan, want zij leerden namelijk beiden vanuit dezelfde dogmatiek van hun leermeester ds. G.H. Kersten die deze dingen op zijn beurt gevonden had in de theologie van Alexander Comrie. Het enige waarin ze verschillen is het aanbod van genade. Ds. Mallan leerde in de lijn van ds. Steenblok een voorwaardelijk aanbod van genade aan opgeknapte zondaren in plaats van een onvoorwaardelijk Evangelie aan verloren hoeren en tollenaars. Dit is geen valse of verkeerde voorstelling van zaken, en zeker niet te overdreven voorgesteld, maar de reële waarheid. Waarom is zulk een levendmaking en valse wedergeboorteleer dan zo zielsmisleidend, wanneer zij toch ook zeggen dat het op Jezus Christus aan moet? Ik antwoord op een spottende wijze, als volgt: *‘moet het dan nog verder op Christus aan wanneer het door een verondersteld geloof alrede in Christus vast ligt, moet een ziel dan nog verder vluchten wanneer hij door dit veronderstelde geloof van Gods kant alrede aangekomen is*

in de Vrijstad Christi Jesu...??' Kijk lezer, het is geheel iets anders wanneer we stellen dat een verlost zondaar middels een waar geloof verenigd met Christus, verzekerd zijnde van zijn aandeel in Hem, nooit uitgeleerd en uitgewonderd raakt in het wonderlijke Drie-enige Wezen Gods. Hoe dat God in Christus bijvoorbeeld zijn Vader en Leidsman geworden is. Wat gelooft gij van Gods voorzienigheid. Hoe diep hebt ge mogen inblikken in de drie ambten van Christus. Kijk, dit kan een ziel alleen leren wanneer hij weet met Wie hij door een waar zaligmakend geloof getrouwd en verenigd is geworden. In HC zondag 7 is het geloof met bewustheid geplant en/of geschonken, door de Heilige Geest, en heeft de verlost zondaar metterdaad in Jezus Christus geloofd tot vrijheid, zaligheid en vrede. In HC zondag 8 t/m HC zondag 22 is de verlost zondaar nader onderwezen in zijn geschonken geloof en in de weldaden die hij door geloofsinlijving in Hem deelachtig geworden is. In HC zondag 23 is de zondaar dus niet gerechtvaardigd, maar nader onderwezen geworden in de baten van zijn rechtvaardiging door zijn geschonken geloof, waardoor de verlost zondaar is opgewassen van een kind tot een jongeling in de genade.

Ds. Mallan: Ik heb over dit onderwerp dan ook al meer dan eens geschreven. Maar u schijnt nog jong te zijn en steeds moet ik bij het klimmen van mijn jaren me voor ogen houden dat er weer een nieuw geslacht gekomen is dat van de strijd die er in de jaren die achter me liggen is gevoerd, nog niet weet. Daarbij komt nog, dat ik er me juist ook in deze laatste tijd toe genoodzaakt zie, om me in mijn prediking en in mijn schrijven weer steeds meer te gaan richten tegen die kerkelijke richting waarin men zo gewichtig weet te doen. Ik heb uit uw schrijven begrepen dat u (nog) tot het kerkverband behoort, waarin u het verval steeds groter ziet worden. Maar uit dat kerkverband (en laat ik dan maar ineens doen weten dat ik de zogenaamde kerk der vaderen bedoel) zijn er nu juist altijd van die predikanten voortgekomen, die met de volle nadruk te leggen op de noodzakelijkheid van de rechtvaardigmaking, erg gewichtig moeten zijn. Ik zou de namen van die predikanten zo wel kunnen noemen, maar daar ze meest overleden zijn, zal ik dat maar niet doen.

DJK : Het kerkverband wat ds. Mallan hier bedoelt zijn de Ger. Gemeenten, waaruit hijzelf afkomstig is. Gelukkig voor hem heeft hij het er zelf een stuk beter afgebracht dan al diegenen die hij en zijn leermeester Steenblok daar achter zich lieten. Lees hier verder in een interview uit het blad KOERS met ds. F. Mallan, over de scheuring van 1953 die God gewild heeft. Welk een vermetelheid, toch. Ook hierin mis ik het mijnen en het bewenen van de gemaakte kerkschuld, en lees niets anders dan schuld afschuiven en verwijten naar anderen.

KOERS : <http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2011/05/ds-mallan-over-de-kerkscheuring-van-1953-die-god-gewild-heeft.pdf>

Hoe anders was dit bij de godvrezende Leen Potappel. Ds. Mallan sloeg zich geregeld op zijn borst om het kerkverband te roemen dat zijn leermeester heeft gesticht en hij met roem en eer in stand heeft weten te houden. Het kerkverband dat hij op zijn sterfdag achterliet is een heerschappij van dienstbaarheden, van liefdeloosheid en haat, van wettisme en schijnvroomheid, van eerzucht en achterdocht, en van afgodische domineesverering. Een kerkverband waarin de kennis veracht is geworden, en tegensprekers veracht en vervloekt worden. Een kerkverband waar predikanten als vorsten heersen en wonen, i.p.v. dienen.....lees en herlees daartoe Ezechiël 34. Dit interview uit KOERS en de rechtzinnig zwaar klinkende termen van ds. Mallan doen me vaak denken aan deze ondervingen van William Huntington:

“Ik heb vaak gedacht, en ik geloof dat dit ook waar zal blijken te zijn in de dag des oordeels, dat velen in onze dagen die veel geleerd hebben en zich vertonen in ambtsgewaad, die eerbied inboezemen bij hun gehoor, de gave der welsprekendheid hebben en kunnen putten uit een aantal goed en zorgvuldig gekozen evangelieteksten, tegelijkertijd verkeren onder de geest der dienstbaarheid. Iedere christen die verkeert onder de werkingen van de geest der liefde en der gematigdheid, kan dit opmerken en voelen door de dienstbaarheid en wettische ijver die zij brengen over degenen die onder hun gehoor zitten, want het zijn niet slechts woorden die hun uitwerking hebben op de kudde – die raken slechts het verstand - maar de kudde drinkt de geest van de herder in, of deze nu wettisch of evangelisch is. Omdat zulke predikanten geen bevindelijke beschrijving kunnen geven van de vrijheid van de Heilige Geest, zijn ze denk ik instrumenten om veel ellendige zielen in de ketenen te houden door, net als Mozes, de kudde naar de Horeb te leiden. De predikant kan anderen de vrijheid verkondigen, terwijl hij zelf een dienstknecht der verdorvenheid is, zoals de Schriften getuigen. Eens hoorde ik iemand van deze stempel preken. Ik was zo onder de indruk van zijn eerbiedwaardige voorkomen, zijn welsprekendheid en zijn goed gekozen uitdrukkingen, dat ik dacht dat ik hem, als het in mijn vermogen had gelegen, wel naar het graf gevolgd zou hebben en toch verheugde ik snij slechts over zijn welluidende stem. Desondanks bracht hij mij onder zo'n wettische geest, dat ik, terwijl ik naar huis ging, kermde vanwege mijn harde hart tot mijn borst er pijn van deed en ik ervoer hoe mijn ziel daardoor nog lang in de strikken bekneeld bleef. Ik ken enige mensen die het ene deel van de dag zitten onder een zeer evangelische predikant en het andere deel van de dag onder iemand die de wet preekte, en ze zien geen verschil. Ze komen van jaar tot jaar ook geen stap vooruit op de weg der bekering. Ik ben heel bang dat ze, als ze nog zeven jaar gediend hebben, nog even ver van de berg Gilead verwijderd zien als nu, want de berg Sinai is als de bergen van Gilboa, waarop dauw noch regen valt.” (Citaat uit : Het Koninkrijk der Hemelen ingenomen door gebed.)

DJK : De Ger. Gem. in Ned. is ook een kerkverband waar een voorwaardelijk Evangelie gepreekt wordt dat voorbehouden is aan werkheiligen en al enigszins opgeknapte zondaren. Ik hoorde onlangs van iemand die een oude zendeling sprak die in meerdere landen zending bedreef. Deze oude vrouw had daartoe al vroeg een begeerte, en ook de roeping en zending van God ontvangen. Het is een vrouw die de Heere mag vrezen. Wanneer ze dan terugkwam in NL van haar zendingsreizen dan bezocht ze allerlei kerkelijke instanties om financiële steun te vragen via gehouden collectes. In zulke zendingsdiensten vertelde ze dan van haar ervaringen, en aan de kinderen met bijbehorende dia's. Zo was zij ook eens op een school uitgaande van de G.G. in Ned. ergens in het midden des lands, alwaar zij de kinderen haar verhalen vertelde. Maar niet alleen dat, ze vertelde de kinderen ook van de Heere Jezus en dat ze Hem vroeg moesten zoeken. Dit deed zij vanuit haar eigen leven met zulk een eenvoudigheid en overgave, dat zelfs de onderwijzers onder de indruk kwamen. Na afloop riep het hoofd van de school haar in zijn kantoortje, en vroeg haar of zij werkelijk den Heere Jezus kennen mocht als haar lieve Zaligmaker. Ze vertelde hem hoe ze de Heere Jezus als haar Borg en Middelaar had mogen leren kennen. Deze man was heilig jaloers op deze oude christin, en zat met tranen in z'n ogen te luisteren. Hij vertelde haar ook dat hij de kinderen waarover hij gesteld was geworden niet alzo van de Heere Jezus mocht vertellen zoals zij het die middag gedaan had. Hij moest van zijn kerkverbandje namelijk altijd eerst beginnen met de uitverkiezing, en hen daarmee zeggen dat het niet voor iedereen is, slechts voor enkele uitverkoren kinderen onder hen. Voor wat betreft de leer had die hoofdmeester natuurlijk wel gelijk, maar voor wat betreft het aanbod van genade door middel van de Bijbelse vertellingen, zat deze man verstrikt in een leer van angst en vrees om de Naam van Jezus Christus toch maar niet aan alle kinderen tot zaligheid en vrijheid te verkondigen. Ontzaggelijk, maar toch echt waar gebeurd...!! Geliefde lezer, geen van Gods geroepen knechten de genade aanbieden (=schenken), maar hij is wel van God geroepen om de genade Gods aan al zijn hoorders te preken in een weg van recht en gerechtigheid. Derhalve gebod Christus Zijn apostelen: “Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen.” Er staat immers NIET : aan alle verkoren creaturen. Deze prediking is de ene hoorder als een reuke des doods ten dode, en voor een andere hoorder als een reuke des levens ten eeuwige leven. Als de apostelen geweten hadden wie er verkoren waren, dan wisten ze alvorens tot wien zij het Evangelie moesten richten en prediken. Maar dat hield God voor hen verborgen, en kwam alleen door het geloof in Jezus Christus openbaar. Hij lieft dien

Hij wil en Hij verhardt Zich dien Hij wil, Rom. 9:13-18. Zij waren geroepen om het Woord te brengen aan allen die hen hoorden en hun pad kruisten. Op de Pinksterdag stond een menigte van veel meer dan 3000 zielen. De apostel Petrus verheft zijn stem en preekt de donder van Gods heilige wet aan de gehele menigte, maar ook het lieflijk Evangelie tot barmhartigheid en vertroosting, en dan staat er geschreven: *Wordt behouden van dit verkeerd geslacht! Die dan zijn woord gaarne aannamen, werden gedoopt; en er werden op dien dag tot hen toegedaan omtrent drie duizend zielen.* Omtrent drieduizend zielen geloofden de prediking van wet en Evangelie, de vele anderen geloofden het niet en namen zijn gepredikte woord niet aan. Petrus kon in de prediking van het heerlijk Evangelie tot vertroosting zich immers niet richten tot alleen die drieduizend verslagen zielen. Waarom dan niet? Om de eenvoudige reden dat deze drieduizend zielen verdeeld waren over de grote menigte van mensen die voor Petrus stonden. Maar die drieduizend pinksterlingen waren ontdekt, ontbloot, doorstoken, verslagen, gedood en verbrijzeld, Jes. 57:15, en derhalve geestelijk gedoopt in de dood van Christus (Rom. 6:3-4) waarna ze met Hem opstonden ten eeuwige leven, Rom. 6:5-8, Gal. 3:25-27, en bij de anderen uit diezelfde menigte deed het niets. Ze bleven koud en werden er niet warm van. Door de prediking van Petrus wilde God hen bijeen vergaderen gelijk een hen haar kuikens, maar zij wilden niet en gingen verloren vanwege hun ongelof. Alzo verzoend God Zich met Zijn verkorenen, en alzo maakt God Zich vrij van hen die Zijn Woord niet geloven tot zaligheid, en Hem daarmee voor een Leugenaar houden, 1 Joh. 5:10. Het geloof in Jezus Christus door de prediking des Woords maakt de enige scheiding, want met het hart gelooft men tot rechtvaardigheid, en met de mond belijdt men tot zaligheid, Rom. 10 vers 9-13. En daar behoeft en kan een mens niets aan te doen. Want op de dag van Zijn heikracht heeft God een zeer gewillig volk, Psalm 110:3.

Ds. Mallan: Het eigenaardige is echter altijd wel geweest, dat die predikanten meenden dat me met hun stelling in het voetspoor van Van der Groe mochten gaan. Al meerdere malen heb ik in mijn schrijven tegenover de opvatting van die mensen Van der Groe geciteerd. Er is een boekje van hem waarin we een beschrijving vinden van het oprechte en zielzaligend geloof.

DJK : Lees hier <http://www.iclnet.org/pub/resources/text/nederlandse/groe-geloof.html>

Citaat uit Het zielzaligend geloof – Van der Groe

“Ik acht, dat het oprecht geloof bestaat uit twee delen, te weten: kennis en vertrouwen. Over de kennis zal ik hier korthedshalve niet uitweiden, omdat daarover geen bezwaar bestaat; maar over het vertrouwen, hetgeen voornamelijk het wezen des geloofs is waar het hier alleen op aankomt, zal ik mijnwaarachtig gevoelen hier neerstellen met de eigen woorden van Willem Teellinck in zijn ‘Huysboeck’ op blz. 100, omdat ik geen betere woorden kan vinden om mijn gevoelen uit te drukken. Zij luidde aldus: *“Wat het vertrouwen betreft, hetwelk het andere deel des geloofs is; dat is een verzekerdheid des harten, steunende op de beloften Gods, die in het Evangelie geopenbaard zijn, welke een christen heeft, dat al zijn zonden om Christus’ wil vergeven zijn. Dit scheidt het zaligmakend geloof van alle andere soorten van geloof, want de duivel gelooft ook, maar hij heeft geen vertrouwen op de genade Gods, maar hij beeft, Jac.2:19. Zo geloven ook veel mensen, dat Christus de Zaligmaker is, ja - letwel - sommigen verschijnen ook te vertrouwen dat Hij hun Zaligmaker is, maar hun vertrouwen is niet gefundeerd op Gods beloften, zoals die in het Evangelie geopenbaard zijn, maar steunt alleen op een sterke inbeelding van hun hersenen, die hun tenslotte begeeft, omdat het maar voor een tijd is, Luc.8:13, en hen beschaamd laat, Matth.7:21. Het ware vertrouwen ontstaat dus uit de bijzondere toe-eigening van de beloften Gods ter zaligheid in Christus gedaan, zoals die in het Evangelie geopenbaard zijn, als namelijk het gelovig gemoed de beloften der zaligheid in Christus zó aanmerkt en aanneemt, alsof die in het bijzonder tot hem zelf gezegd waren, en wel zodanig, dat hij die aan zijn hartmin of meer opdringt, dan of God in ‘t bijzonder en bij name hem toesprak en hem dit of dat beloofde en daardoor zijn ziel daarmee troostte. Zo maakt hij door deze bijzondere toe-eigening zich*

eigen, wat God in het algemeen in Zijn Woord voorstelt en beloofd heeft. Deze toe-eigening is het die ons deel aan Christus doet hebben; daarmee grijpen wij Christus aan en worden zo nauw met Hem verenigd, dat Hij de onze en wij de Zijne worden, Gal.2:20 en kanttek. Gal.2:16, zodat ook al Zijn verdiensten de onzen worden en daaruit ontstaat al dat vertrouwen, waar wij hier nu over spreken, zoals de apostel ons dat leert, dat wij hebben vrijmoedigheid en de toegang met vertrouwen door het geloof aan Hem, Ef.3:12”.

Ziedaar deze verzekerdheid des harten; deze toe-eigening der beloften Gods van de zaligheid en vergeving der zonden in Christus; dit aangrijpen van Christus, ons in de beloften des Evangelies aangeboden; dit vertrouwen der ziel op Christus en op de beloften van Gods genade, in het heilig Woord aan ons geopenbaard, dit, dit is bij mij het enige waar zaligmakende geloof. Ik ken geen ander geloof, waar de mens door zalig kan worden of deel aan Christus krijgen. Indien iemand een geloofstelt, welks wezen niet is een aannemen van Christus; een toe-eigenen van Gods beloften voor zichzelf; een verzekering des gemoeds van de genadige vergeving der zonden in Christus; een vertrouwen, verlaten, rusten en steunen des harten op Christus, en op Gods eigen Woord en genadige beloften in het heilige Evangelie; dan verklaar ik ronduit, dat ik aan zulk een gesteld geloof part noch deel wil hebben, maar dat met mijn ganse hart verwerp voor nu en altijd.”

Ds. Mallan: We vinden in dat boekje een briefwisseling tussen hem en Jacob Groenewegen. Deze Jacob Groenewegen (niet te verwarren met ds. Joh. Groenewegen) was nogal een gemoedelijk mens, die veel bekeerde mensen heeft gemaakt. Er is door zijn toedoen ook nogal een opwekking gekomen. Van der Groe heeft het daar in de donkere tijd waarin hij leefde, ook nog wel erg benauwd onder gekregen. Het ontbrak in die tijd ook niet (en dat ook onder invloed van Jacob Groenewegen) aan zogenaamde zwakgelovige, sukkelende en twijfelmoedige christenen. Van der Groe miste echter bij die mensen de oprechte kenmerken van het ware zaligmakende geloof. Tegenover deze mensen heeft Van der Groe er strak aan vastgehouden dat het wezen des geloofs, zoals Zondag 7 van onze Heidelbergse Catechismus ons zo duidelijk leert, bestaat in een zekere kennis en in een zeker vertrouwen. Het blijkt me dat het steeds maar weer nodig is, om er op te wijzen wat Zondag 7 van onze Catechismus ons te zeggen heeft, als daar de volgende omschrijving is te vinden van het wezen van het ware geloof: “Een oprecht geloof is niet alleen een zeker weten of kennis, waardoor ik het al voor waarachtig houd, dat ons God in Zijn Woord geopenbaard heeft, maar ook een zeker vertrouwen, hetwelk de Heilige Geest door het Evangelie in mijn hart werkt, dat niet alleen anderen, maar ook mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken zij, uit loutere genade, alleen om de verdiensten van Christus’ wil.”

DJK : lees dan hier vervolgens enkele citaten uit een preek van ds. Mallan over HC zondag 7

1° citaat (blz. 132) : “Van het vertrouwen wordt hier gesproken als een zeker vertrouwen. En dan wordt ons verder gezegd waarin dat vertrouwen bestaat. Het is een vertrouwen, dat niet alleen anderen, maar ook mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken zij, uit loutere genade, alleen om de verdiensten van Christus’ wil. Dat is een grote zaak. We moeten nu eerst de vraag beantwoorden: ‘wanneer ontvangt de mens dat geloof waarover hier gesproken wordt? En dan moet het antwoord daarop zijn: in de wedergeboorte of de daad der levendmaking. Deze zondag spreekt over het wezen des geloofs of het geloof zelf. En dat wezen des geloofs verkrijgt men in de wedergeboorte. *Echter hebben we het wezen des geloofs te onderscheiden van de oefeningen des geloofs. Dus de inplanting des geloofs hebben we te onderscheiden van de werkzame daad des geloofs.* In het wezen des geloofs nu, ligt dat zeker vertrouwen waarover hier het antwoord spreekt. Maar in de oefeningen des geloofs komt dit vertrouwen openbaar.”

2^e citaat (blz. 132) : “En we hebben ook het oprechte geloof geheel naar Gods Woord te verklaren. Er zijn reeds in de tijd van Van der Groe en Comrie zulke beroeringen ontstaan doordat men het onderscheid niet goed inzag tussen het wezen des geloofs en de oefeningen des geloofs. Vandaar zag Van der Groe zich genoodzaakt om in een uitvoerig schrijven zijn standpunt te verdedigen tegen Jacob Groenewegen. Zeer leerzaam is dit schrijven van Van der Groe. Hij toont heel duidelijk aan, *dat de zekerheid al ligt in het wezen des geloofs, maar dat het in het welwezen des geloofs of de rechtvaardigmakende daad des geloofs pas bij de ziel tot een welbewust vertrouwen komt, dus tot dat verzekerd vertrouwen in de vergeving der zonden.* Maar met grote klem houdt hij eraan vast, dat de zekerheid al is te vinden in het wezen des geloofs. In dat geloof ligt alles wat nodig is voor de ziel tot zaligheid. Geen zaligmakende werkzaamheden zijn er dus buiten dat wezen des geloofs.”

3^e citaat (blz. 134) : “Het oprechte geloof openbaart zich dan ook in de bekommring der ziel in niet minder dan wat hier dit antwoord ons zegt. Is het in de oefening, dan is er geen twijfel aan, dat niet alleen anderen, maar ook mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken zij, uit loutere genade, alleen om de verdiensten van Christus’ wil. Mist men weer die oefening des geloofs, dan strekt de ziel zich toch naar de zekere wetenschap hiervan uit. De wasdom des geloofs is dan ook noodzakelijk. *Door die wasdom des geloofs zal in een meerdere mate openbaar komen dan bij de eerste oefeningen des geloofs, wat het betekent, dat het geloof zulk een zeker vertrouwen is,* dat niet alleen anderen, maar ook mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken zij, uit loutere genade, alleen om de verdiensten van Christus’ wil. Welk een dierbare zaak! Wat dit inhoudt, zal ons in HC zondag 23 nog breder worden toegelicht.”

Lees hier ergens halverwege mijn weerlegging omtrent zijn leerdwaling: <http://www.dewoesteweg.nl/vraag-antwoord/over-hc-zondag-7/>

Lees hier evt. de gehele preek van ds. Mallan over HC zondag 7:

<http://preken.dewoesteweg.nl/bestanden/Over%20de%20verklaring%20van%20HC%20zondag%207/Ds.%20F.%20Mallan%20over%20H.C.%20zondag%207.pdf>

DJK : U kunt door het lezen van deze gehele preek, of alleen vanuit deze kernachtige citaten ook meteen opmerken dat het geciteerde onderwijs van ds. Mallan geheel niet afwijkt van hetgeen ik u eerder citeerde van ds. Moerkerken. Hier wordt telkens het geloof in Gods heilige wet tot ontdekking en doding, alrede gehouden voor het geloof in het Evangelie tot bedekking en levendmaking. U leest hier toch heel duidelijk dat ds. Mallan een inlijvend geloof leert zonder een geestelijke afsnijding ten dode door de weg van Gods heilige recht, en het ingeplante geschonken geloof gescheiden heeft van het metterdaad in Jezus Christus geloven tot vereniging en vrijheid, en tot zaligheid en vrede. Dus een geloof zonder geloofszekerheid. Weet u wat dit zeggen wil, lezer? Namelijk, dat de moordenaar die door zijn geschonken geloof de toevlucht tot Christus nam, en Hij volgens Zijn eigen spreken uit Joh. 6:37-40 Zichzelf openbaart aan de helwaardige ziel van die moordenaar en hem daarmee opwekt ten uiterste dage, die moordenaar niet meteen in Hem geloofd heeft. Want zo leerde ds. Mallan, het geloof als de habitus is onderscheiden van het metterdaad geloven (als zijn de actus des geloofs) in de beoefening. ‘Nee’, zou ds. Mallan misschien gezegd hebben, wellicht was die moordenaar een uitzondering op de regel. Nou, dan nemen we het ingeplante en/of geschonken geloof van de stokbewaarder maar eens onder de loupe. De stokbewaarder wilde de hand aan zichzelf slaan....en lees hier verder: *Maar Paulus riep met grote stem, zeggende: Doe uzelveen geen kwaad; want wij zijn allen hier. En als hij licht geeist had, sprong hij in, en werd zeer bevende, en viel voor Paulus en Silas neder aan de voeten; En hen buiten gebracht hebbende, zeide hij: Lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde? En zij zeiden: Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij en uw huis. En zij spraken*

tot hem het woord des Heeren, en tot allen, die in zijn huis waren. En hij nam hen tot zich in dezelve ure des nachts, en wies hen van de striemen; en hij werd terstond gedoopt, en al de zijnen. En hij bracht hen in zijn huis, en zette hun de tafel voor, en verheugde zich, dat hij met al zijn huis aan God gelovig geworden was. Hand. 16:28-34. Geliefde lezer zeg nou eens eerlijk, hoeveel tijd zou er tussen de verkondiging en het geloven van/in dit gepredikte Woord gezeten hebben.....?!

DJK : Verder hier dan nog enkel citaten over HC zondag 7 door Theodorus Van der Groe :

Citaat: *Er is nooit een waar zaligmakend geloof van de Geest in het hart van de uitverkorenen, die niet onmiddellijk de weldaad van de rechtvaardigmaking met zich meevoert, als een onafscheidelijk vruchtgevolg, volgens Rom. 5:1, Gal. 2:16, Joh. 1:12 en bij herhaling in de Heilige Schrift. Daarom moeten wij nooit een waar geloof stellen, zonder rechtvaardigmaking! De onmiddellijke vrucht van het geloof is onze rechtvaardigmaking. Door dat geloof neemt de zondaar met een gewillige verloochening van alle eigen sterkten en gerechtigheid, de Heere Jezus en Zijn volmaakte gerechtigheid aan, en wordt er op het nauwste mee verenigd en gelijk als omhangen en bekleed en om dezelve wordt hij dan nu van God gerechtvaardigd. Van die tijd af moeten de gelovigen erkend en gehouden worden voor kinderen Gods. Zodra de uitverkoren zondaar Christus aanneemt en in Hem gelooft, aanstonds op het eerste beginsel en op de uitgaande daad, zelfs van het allerkleinste en zwakste oprechte geloof, wordt het genadevonnissen der rechtvaardigmaking over hem uitgesproken.*

Citaat uit de Toetssteen der ware en valse genade, over HC zondag 7 : *“Ten anderen doet ons de Heilige Geest hier ook in het bijzonder ons oog slaan op de waarheid van het Heilig Evangelie, welke in dat Woord vervat is, waardoor God Zelf aan ons ellendige en verloren zondaren de weg der zaligheid belijft bekend te maken, ons verkondigende, dat Hij ons Zijn eniggeboren Zoon geschonken heeft, uit Zijn grondeloze genade en barmhartigheid, tot een Verlosser en Zaligmaker, voor allen zonder onderscheid, die met hun zonden en met Gods vloek en toorn geheel vermoeid en belast zijn, en die oprecht begeren, door het geloof van het Evangelie met Hem verzoend en van hun zonden verlost te worden. Hun verzekerende in Zijn genadige beloften, dat Christus, stervende aan het hout des kruises, een Verzoening geworden is voor hun zonden, en dat Hij hun gerechtigheid en dat eeuwige leven uit Gods genade verworven heeft. Ja, hen allen daarnaast ook wel ernstig roepende en nodigende, en het hen zelf, uit Zijn hoge Goddelijke autoriteit, vermanende, gebiedende, om deze Zijn Zoon, met al Zijn weldaden, als een allerdierbaarst geschenk van Zijn eeuwige liefde en genade, op grond van Zijn gewisse aanbieding, als zodanig dan ook oprecht gelovig te erkennen, en Hem voor zichzelf in ‘t bijzonder te omhelzen en aan te nemen, zich met een volkomen verzaking van hun eigen wijsheid, sterkte en gerechtigheid, en van alle mensenhulp, geheel aan Hem over te geven, en alleen op Hem en op Gods genadige beloften al hun vertrouwen te stellen, ten einde hun gehele rechtvaardigheid, heiligheid, leven en zaligheid, uit Gods loutere barmhartigheid, door Zijn verdiensten, enkel te verkrijgen, zonder iets van hun eigen toedoen. Ziet, deze eeuwige, gewisse en onveranderlijke waarheid van het Heilig Evangelie drukt Gods Geest alle ware uitverkorenen, als Hij nu een oprecht geloof in hun binnenste komt werken, door Zijn Goddelijk licht en kracht in zodanig op hun harten (dewelke Hij alvorens van de zonden recht overtuigd heeft), dat zij die Goddelijke waarheid nu zekerlijk weten en kennen, en dezelve hartgrondig aannemen en geloven, niet minder of anders, dan alsof God Zelf uit de hemel, met Zijn eigen mond, aldus tot hen kwam te spreken. Gelijk zij die waarheid nu, voor hun ogen duidelijk geopenbaard en geschreven vinden in het Evangelie, en gelijk als God dezelve aan de wereld door Zijn dienaars en gezanten allerwege wil laten verkondigen. En dit is dan alzo de wezenlijke grondslag van het rechtvaardigmakend geloof; of van het zekere vertrouwen, dat nu verder volgt...”*

1^e citaat uit preek Van der Groe over HC zondag 7 (blz. 96 - 97) : *“Door het geloof geeft een arm zondaar zich geheel met lichaam en ziel over in de hand van Christus en blijft op Hem rusten en zich geheel op Hem verlaten, en alzoo gaat hij dan van harte gewillig, als het ware over in den Heere Jezus en wordt Hem voor eeuwig ingelijfd, zoodat een geloovig zondaar dan nu niet meer op zichzelf bestaat en zijn eigen leven leeft; neen, maar hij hangt nu geheel af inwendig, met zijn hart van den Heere Jezus, evenals een lid van het hoofd. Hij leeft nu alleen door het geloof des Zoons Gods, Gal. 2:20. Hij vindt al zijn leven in Christus, en hangt Hem daarom ook steeds met zijn gemoed aan, door het geloof, en is en wordt alzoo één geest met Christus, I Kor. VI: 17.”*

2e citaat uit preek Van der Groe over HC zondag 7 (blz. 101) : *“Wij zijn bewogen geworden: eensdeels door de groote onkunde van ons gereformeerde volk doorgaans in de zuivere leere des Goddelijken geloofs; anderdeels, door het onuitdrukkelijk groot belang en gewicht van de zaak, dit stuk met Gods genade, eens in den grond te behandelen. En gelijk het geloof twee deelen heeft, zoo ook twee maal over hetzelfde te prediken, en ieder deel afzonderlijk te behandelen.*

3^e citaat uit preek Van der Groe over HC zondag 7 (blz. 103) : *“Het moet in den grond eene zoodanige kennis zijn als de Apostel uitdrukt van zichzelf, Rom. XIV:14, ik weet en ben verzekerd in den Heere Jezus, dat geen ding onrein is in zichzelf; hoezeer ook anders zijn ongeloovig vleesch daaraan gedurig wilde twijfelen, zoo bleef hij daarvan nochtans althans altijd verzekerd in den Heere Jezus, en door de kracht des Heiligen Geestes, die altijd in hem woonde om hem te verlichten en te versterken. En zoodanige vaste en zekere kennis in Goddelijke zaken des geloofs, eigent de Apostel ook zonder onderscheid toe aan alle geloovigen, zeggende, Rom. XIV: 5, Een iegelijk zij in zijn eigen gemoed ten volle verzekerd. Dit moesten alle geloovigen zijn, niet alleen in die eene zaak der goddelijke waarheid, waarvan de Apostel op die wijze bijzonderlijk spreekt, maar ook in het algemeen van de gansche waarheid Gods in het Heilig Evangelie der zaligheid geopenbaard, zooals Paulus die alom in de gemeente in den naam van Christus had gepredikt of verkondigd; want zoo getuigt hij 2 Tim. IV: 17, Maar de Heere heeft mij bijgestaan en heeft mij bekrachtigd, opdat men door mij ten volle zoude verzekerd zijn van de prediking, dat is, van de waarheid Christi en des Heiligen Evangeliums, die Hij aan allen gepredikt had. Van die waarheid en leere Christi moesten alle Christenen ten volle verzekerd zijn, zouden zij die met een oprecht geloof tot hunne zaligheid in hunne harten kunnen ontvangen en aannemen.”*

DJK : Deze uitleg van een waar zaligmakend geloof leent zich toch niet voor een grijze tussenweg, lezer. Dat is wel heel wat anders als wat ds. Mallan leert. Hieruit kunnen we ook concluderen dat de geloofskennis van/in Christus, het geloofsvertrouwen, de geloofs zekerheid, en de geloofstoestemming bij Van der Groe in HC zondag 7 wordt gelleerd, terwijl ds. Mallan dit pas in HC zondag 23 leerde. Leest u zelf hier:

<http://preken.dewoesteweg.nl/bestanden/Over%20de%20verklaring%20van%20HC%20zondag%207/Ds.%20F.%20Mallan%20over%20H.C.%20zondag%2023.pdf>

Van der Groe stelt de zekerheid vóór de aanvechting van de zekerheid des geloofs. Maar ds. Mallan stelt de twijfel, de onvastheid, de aanvechtingen, voor de geloofs zekerheid en de bewuste geloofsvereniging met Christus, anders had hij in zijn antwoord de citaten uit de werken van Van der Groe wel zekerlijk in een andere volgorde geciteerd.

Ds. Mallan: Er zijn altijd nog oprechte bekommerde zielen, die niet goed verstaan wat in die omschrijving van het wezen des geloofs wordt bedoeld. Ze missen immers dat zekere vertrouwen waarover in dat antwoord wordt gesproken. Dus ze trekken dan daaruit de conclusie dat ze het ware geloof nog missen. Dezelfde conclusie kunnen ze ook trekken uit wat in het Avondmaalsformulier ter zelfbeproeving wordt gezegd. Dat formulier doet ons immers ook weten dat men eer men ten Avondmaal gaat, heeft te onderzoeken of men ook deze gewisse belofte Gods gelooft, dat hem al zijn zonden alleen om het lijden en sterven van Jezus Christus vergeven zijn en de volkomen gerechtigheid van Christus hem als zijn eigene toegerekend

en geschonken is, ja zo volkomen, alsof hij zelf in eigen persoon voor al zijn zonden betaald, en alle gerechtigheid volbracht had. We hebben echter niet uit het oog te verliezen dat daar het wezen van het ware geloof bedoeld wordt. Dat is het geloof zelf, zoals dat in de wedergeboorte wordt geschonken. Dat wezen des geloofs wordt echter in hetzelfde formulier van de oefening des geloofs onderscheiden, als er even later wordt gezegd, dat men van het Heilig Avondmaal niet hoeft af te blijven omdat men zo'n volkomen geloof niet heeft. Het wezen des geloofs kan er zijn, maar dat de oefening des geloofs nog zeer zwak is, hoewel in elke oefening des geloofs die zekerheid zich openbaart, die in het wezen des geloofs is te vinden. En daarop heeft Van der Groe de volle nadruk gelegd. Hij heeft er sterk aan vastgehouden dat de zekerheid ligt in het wezen des geloofs. Maar dan horen we diezelfde Van der Groe zeggen: *“Ik verklaar verder dat het mij nooit minst of meest in de gedachten is gekomen, te stellen of te zeggen, dat er geen zwakgelovige, sukkelende, duistere en twijfelmoedige Christenen zouden zijn of kunnen zijn; neen, maar ter contrarie, dat alle ware begenadigden eens en voor altoos van hun zaligheid volkomen zouden moeten verzekerd zijn. Die mij dat nageven, doen mij allergrootste onrecht aan zoiets te stellen of dat er naar lijkt, want zoiets te stellen zou niet alleen met Gods Woord, maar ook geheel met mijn eigen licht en bevinding volkomen strijdig zijn.”*

Hij gaat echter verder met te zeggen: *“Mijn ware gevoel is, dat er in deze onze geesteloze tijd mogelijk duizenden gevonden worden in het christendom, die zichzelf valselijk en zonder grond inbeelden, dat zij zwakgelovige, sukkelende, twijfelmoedige Christenen zijn, daar zij nochtans niets van het ware zielzaligende geloof in hun hart hebben.”*

DJK : Dit laatste moest ds. Mallan zeer nodig citeren met zijn on-Bijbelse wedergeboorteleer / levendmakingsleer. Het meest opmerkelijke hierin is dat hij zijn leerstellingen zelden of nooit onderbouwd heeft vanuit de rechtvaardigingsleer van de apostel Paulus. Een ziel is onder de wet of onder de genade, maar in de leer van ds. Mallan kon het tegelijk. Zijn leermeester Comrie en Kersten hadden kennelijk meer licht dan de apostelen. Hij legde in zijn leer namelijk alrede een grond onder de heerschappij der wet, op grond van een rechtvaardiging van eeuwigheid die echter niet bestaat. Want het heeft Gode alleen behaagt om gevallen zondaren te verlossen, te verzoenen, te rechtvaardigen en te heiligen door het geloof in Jezus Christus. Van eeuwigheid was de mens nog niet gevallen, waardoor er ook nog geen gemaakte schuld was die vergolden of verzoend diende te worden. Volgens ds. Mallan heeft een overtuigde zondaar aan Gods kant alrede genade ontvangen (HC zondag 7) al moest hij met bewustheid nog wel overgaan in Christus (HC zondag 23), mits blijkt dat dit later ook geschiedt is. Anders was het geen waar geloof geweest! Zie daar de veronderstelling, en zie daar hoe lang het kan duren voordat een verlost zondaar verzekerd is van zijn aandeel in Christus. Zo kan een mens het geloof in Jezus Christus ingeplant hebben gekregen als zijnde de zogenoemde habitus, en een jaar later (of nog veel later) eindelijk in Christus tot zaligheid gaan geloven (actus). Zie daar de leer van ds. Mallan. Wanneer hij zo afsnijdend en zeer scherpelijk een onderscheiden bediening van wet en Evangelie had geleerd en gepreekt gelijk destijds de apostelen, dan had zijn domineesrug wellicht ook meer gezeseld worden (Hand. 16:22-24, Hand. 5:40-41) en had hij zeker niet zo vereerd en geprezen worden door die vele veels te vroeg bekeerde zielen die zich door zijn valse leringen (en eigen onkunde) een valse levendmaking en valse wedergeboorte hebben laten aanpraten. Een ontzaggelijke zaak, de eeuwigheid zal het zeker openbaren. Ik heb het hier dus nog steeds over zijn leer, en niet over zijn staat of persoon. Dit schrijf ik niet ten overvloede vanwege de vrede der Joden die mij gedurig met hun bedreigingen proberen te beangstigen en omwille van deze weerleggingen haten, maar voor hen die nu hopelijk verschrikt en verbaasd zijn geworden gelijk die klant dacht dat hij echt goud ter verkoop kwam aanbrenge, maar door toetsing nepgoud in handen bleek te hebben.

Ds. Mallan: En even verder schrijft Van der Groe dan weer: *“Dat deze weg mij in deze tijd veel vijanden en veel laster baart, dat zie ik klaar genoeg. Maar dat zij also, ik mag niet anders, God stelt mij daar, en wee mij zo ik daar ooit om enige tegenspoed vandaan loop. Voorts moet ik hierbij ook nog betuigen (alzo ik toch nu bezig ben mijn gemoed voor de Heere en voor de mensen te ontlasten) dat het mij waarlijk zo gelegen is, dat eer ik zou willen enig waar zwakgelovige, sukkelende, duistere Christen minst of meest te bedroeven of tot twijfelmoedigheid te brengen, ik liever zou begeren dat mij geschiede gelijk aan de priester Zacharias, Luk. 1:20. Ik mag in waarheid zeggen, geloofd zij de Heere, dat Hij mij een week en teder hart heeft geschonken en innerlijke barmhartigheid voor het geringste schaap Zijns Zoons, en voor het zwakste lammetje, zodat ik het geen kwaad zou mogen doen, maar het liever alle dagen in mijn schoot wilde zachtkens strelen, totdat het sterk en gezond werd.”*

En even verder schrijft hij: *“Wanneer ik den beginne van mijn dienst alhier de 7^e zondag van de Catechismus predikte, toen heb ik het ware geloof vergeleken bij zuiver beproefd goud, dat in zijn wezen onveranderlijk is, gelijk de wezens van alle dingen zijn voor ons mensen, en onder deze gelijkenis stelde ik verder, dat een waar gelovige somtijds kon hebben niet meer dan een greintje of klein korreltje van dat kostelijk goud des geloofs in zijn hart, en dat dit klein korreltje des geloofs nochtans in wezen datzelfde geloof is, dat daar in de 7^e zondag wordt beschreven.”*

DJK : Ds. Mallan stelt de twijfel en de onvastheid voor de geloofszekerheid, voor het geloofsvertrouwen, en misbruikt daarvoor de werken van Theodorus Van der Groe. Van der Groe leerde de zekerheid des geloofs, het geloofsvertrouwen, en de geloofstoestemming in het wezen des geloofs, en Alexander Comrie legde deze dingen in het welwezen des geloofs wanneer een verlore zondaar zijn roeping en verkiezing vast heeft mogen maken, lees 2 Petr. 1:5-10. Van der Groe maakte deze kanttekeningen terecht voor zielen die hun verlossing niet ten volle verstonden. Dat zijn vrijgemaakte zielen die geloofd hebben, maar gelijk destijds de Galaten door verkeerde onderwijzingen niet meer in de vrijheid durven staan. Dat zijn zielen die de geestelijke inhoud van Jesaja 53 gezien hebben door het geloof op Golgotha's kruisheuvel, en daarbij de vrede Gods en de blijdschap die alle verstand te boven gaat geproefd en gesmaakt hebben. Dat zijn zielen die door God Zelf (denk aan de Emmausgangers) of door anderen nader onderwezen moeten worden, opdat ze uit de volle troost en vrijheid zouden gaan durven leven. Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen. Spreekt naar het hart van Jeruzalem, en roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij van de hand des HEEREN dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden, Jes. 40:1-2. Maar deze zielen heeft dominee Mallan niet op het oog gehad, omdat hij een voorwaardelijk Evangelie preekte voor opgeknapte mensen die hun klederen maar niet hun hart scheurden, i.p.v. een onvoorwaardelijk Evangelie te prediken voor verloren hoeren en tollenaars. Het moest bij ds. Mallan natuurlijk wel *‘op Jezus aan’*, maar toch was men alrede wederomgeboren en aan Gods kant gerechtvaardigd zonder kennis te hebben aan de aangebrachte verzoening door voldoening, zonder te weten met Wie getrouwd, toch kon men aan het Heilig Avondmaal al hunkerde iemand naar Christus zonder geloofskennis en vereniging, en toch kon men bij ds. Mallan in zijn kerkverband ouderling worden en daarmee anderen onderwijzen in een Weg die ze zelf nog niet gevonden hadden. God zal al deze dingen zien, en eens zekerlijk zoeken...

Ds. Mallan: Beste vriend, ik heb over dit onderwerp al meer dan eens geschreven en ook hetzelfde als nu geciteerd. Maar zomin als Achab te overtuigen was, zullen zij te overtuigen zijn met wie u ook in aanraking schijnt te zijn gekomen. En als ik nu zo aan het schrijven ben, dan zeggen ze me ook wel van binnen, dat dit schrijven niet zo vriendelijk is, maar als ik de brieven nalees die Van der Groe aan Jacob Groenewegen heeft geschreven, dan zie ik dat hij ook wel zeer scherp in zijn schrijven is geweest, hoewel hij tegelijk Groenewegen zijn vriend blijft noemen en hem zelfs nog wel als lieve Jacob aanspreekt. Hij liet hem ook weten dat hij er net eender over dacht als Teellinck, Brakel, Hellenbroek en Van der Kemp. U

schrijft mij, dat men niet wil weten van een onderscheid tussen het wezen en het welwezen des geloofs. Van der Groe, op wie men zich zo graag beroept, heeft dit onderscheid wel gemaakt. Hij stemt in met Brakel en laat het zijn vriend weten dat hij Brakel verkeerd verstond, als Brakel heeft geschreven dat de verzekerdheid niet behoort tot het wezen des geloofs. Zoals Van der Groe aantoonde, heeft Brakel het oog op een bevestigde verzekerdheid.

DJK : Brakel heeft helaas ook de on-Bijbelse uitspraak gedaan dat er zielen zijn die de dag van hun wedergeboorte niet precies weten. Velen hebben zich aan zulke uitspraken valselijk vastgeklampt. Wat Brakel wel zuiver gezien heeft is, dat er zielen waren die hun zielsverlossing nog niet ten volle verstonden. Dit heeft hij opgemerkt in zijn pastorale omgang met deze zielen. Maar helaas heeft Brakel zijn pastorale bevindingen, wanneer hij zag dat een verlorene ziel nader licht kreeg over zijn zielsverlossing en daardoor met meer zekerheid in zijn geschonken vrijheid durfde te staan, vertolkt in een leer die indruiste tegen de leer der reformatie. Brakel stelde namelijk om deze voornoemde reden dat de geloofszekerheid en het geloofsvertrouwen in het welwezen, en niet in het wezen des geloofs gezeteld is. Geliefde lezer, wanneer een zondaar verlost wordt door het geloof in Jezus Christus, is in die stonde in dat geplante geloof altijd een volle zekerheid en alle angst, vrees en twijfel is vergaan, is daarin altijd geloofsvertrouwen en geloofstoestemming (= amen zeggen) omtrent Zijn volbrachte offer aan hem/haar bewezen. Wanneer dit er niet is geweest, trap en mate kan verschillen, dan is er geen sprake van een waar geloof. De zekerheid in dit ware geloof kan later wel worden aangevochten en bestreden, zeer zeker, maar ik zal het nog sterker zeggen, wanneer er geen zekerheid is geweest valt er ook niets te bestrijden. De satan en zijn trawanten vallen immers nooit een leeg schip aan. De duivel weet heel goed wat goud en namaakgoud is. Het namaakgoud heeft hij alreede in zijn macht en slaapt gerust voort in een dodelijke slaap onder zijn heerschappij vloek en duisternis. Of het surrogaatgoud in de wereld slapende is of in een wettische godsdienst maakt hem geen verschil. Het gaat beiden op de hel aan. Lees hier verder over de kerkstrijd uit de 18^e eeuw:

<http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2011/01/enkele-dingen-over-de-kerkstrijd-omtrent-de-zuivere-geloofsleer-van-de-18e-eeuw.pdf>

Ds. Mallan: U hebt me ook de vraag gesteld of het een dwaling is, als men een rechtvaardigmaking van eeuwigheid leert. Terecht hebt u begrepen dat dit naar Remonstrantisme riekt. Lees de verklaring van ds. G.H. Kersten over de Gereformeerde dogmatiek hierover na. Niemand minder dan Voetius heeft in zijn catechismusverklaring het gevoel van de Dordtse godgeleerden hierover vertolkt, die tegenover de Remonstranten eraan vastgehouden hebben dat er een rechtvaardigmaking is van eeuwigheid. Maar ja, het is ds. Kersten die dit schrijft in zijn verklaring van de Gereformeerde dogmatiek. En Kersten was te veel in de lijn van Comrie. Zo is men ook tot de uitvinding gekomen van de drie K's, namelijk Comrie, Kuyper, Kersten. Zij zouden samen dezelfde dwaling hebben gehad. Kuyper zou dan in de lijn van Comrie zijn geweest en Kersten in de lijn van Comrie en Kuyper. Wij zijn dus ook Kuyperiaans. Wij zouden dus ook een veronderstelde wedergeboorte voorstaan. En Comrie zou dit dan ook al gedaan hebben. Maar Comrie heeft wel vastgehouden aan wat op de Dordtse Synode al tegenover de Remonstranten is gesteld, namelijk dat er een rechtvaardigmaking is van eeuwigheid, maar tegelijk heeft hij er wel terdege aan vastgehouden dat de rechtvaardigmaking in de tijd noodzakelijk is. Daarin zijn Van der Groe en Comrie het met elkaar ook wel eens geweest. Ook daarover heb ik al eerder geschreven, daar men een boekje heeft uitgegeven waarin Van der Groe Comrie heeft bestreden. Men had, zo men voorgaf, het handschrift van Van der Groe gevonden van dat boekje. Er waren er twee tegelijk die dat handschrift hadden gevonden, maar er verschenen wel twee geheel verschillende boekjes tegelijk. Van der Groe heeft inderdaad eerst nog gedacht dat Comrie de dadelijke rechtvaardigmaking in de tijd niet noodzakelijk achtte en hij heeft ook een boekje geschreven, maar dit boekje nooit uitgegeven, als hij begreep dat Comrie de dadelijke rechtvaardigmaking in de tijd wel noodzakelijk achtte.

DJK : Over de rechtvaardigingsleer van eeuwigheid heb ik al eens een uitgebreide weerlegging geschreven. Lees hier:

<http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2010/01/weerlegging-ws-dwaalleer-ds-f-mallan-omtrent-rechtvaardiging-van-eeuwigheid.pdf>

<http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2010/03/mailwisseling-met-betuwnaar-omtrent-rechtvaardiging-van-eeuwigheid1.pdf>

Hier volgen nu enkele teksten die vaak misbruikt worden om de rechtvaardigingsleer van eeuwigheid te staven en verdedigen. Let op wat de kanttekenaren van onze Staten Vertaling 1673 bij deze teksten opmerken. Daarnaast hebben Luther, Calvijn, Van der Groe, Boston, Kohlbugge, Huntington, Owen, Mc Cheyne, Erskines, Rutherford, G.D. Krummacher, Andrew Gray, nooit een rechtvaardiging van eeuwigheid geleerd...!!

2 Timotheüs 1 vers 9

Die ons heeft zalig gemaakt, en geroepen met een heilige roeping; niet naar onze werken, maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus, voor de tijden der eeuwen. *Lees met name kant. 33 hier eens bij :*

33) die ons gegeven is

Dat is, die God in Zijn raad voorgenomen en besloten heeft ons te geven. Zie dergelijke Joh. 17:24; want deze genade is ons metterdaad niet van eeuwigheid, maar in der tijd gegeven, wanneer wij geroepen worden; maar wordt zo gezegd, omdat deze werkelijke schenking geschiedt, naar dat eeuwig voornemen Gods, hetwelk zo vast is alsof het reeds volbracht ware

Hebr. 9 vers 22-26

En alle dingen worden bijna door bloed gereinigd naar de wet, en zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving. Zo was het dan noodzaak, dat wel de voorbeeldingen der dingen, die in de hemelen zijn, door deze dingen gereinigd werden, maar de hemelse dingen zelve door betere offeranden dan deze. Want Christus is niet ingegaan in het heiligdom, dat met handen gemaakt is, hetwelk is een tegenbeeld van het ware, maar in den hemel zelve, om nu te verschijnen voor het aangezicht van God voor ons; Noch ook, opdat Hij Zichzelve dikwijls zou opofferen, gelijk de hogepriester alle jaar in het heiligdom ingaat met vreemd bloed; (Anders had Hij dikwijls moeten lijden van de grondlegging der wereld af) maar nu is Hij eenmaal in de voleinding der eeuwen geopenbaard, om de zonde te niet te doen, door Zijnzelfs offerande. *Met kanttekeningen daarbij :*

69) Anders had Hij dikwijls moeten lijden

Namelijk zo Hij Zichzelf dikwijls had moeten opofferen, aangezien Zijn offerande door lijden en met lijden werd volbracht, en zonder lijden niet kon volbracht worden.

70) van de grondlegging der wereld af

Dat is, van den beginne dat de mensen hebben gezondigd. Waaruit blijkt dat God de zonden nooit heeft vergeven, dan ten opzichte van deze offerande van Christus.

Efeze 1 vers 7-9

In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar den rijkdom Zijner genade, Met welke Hij overvloedig is geweest over ons in alle wijsheid en voorzichtigheid; Ons bekend gemaakt hebbende de verborgenheid van Zijn wil, naar Zijn welbehagen, hetwelk Hij voorgenomen had in Zichzelve. *Met de volgende kanttekeningen:*

20) In Welken wij

Namelijk geliefden Zoon Jezus Christus. Want gelijk wij van eeuwigheid in Hem zijn uitverkoren tot de zaligheid en tot de middelen der zaligheid, gelijk in Ef. 1:4,5,6 gezegd is, alzo is ook de uitvoering van dit eeuwige voornemen Gods in Hem en door Hem te zijner tijd volbracht.

28) de verborgenheid

Dat is, den heimenlijken raad Gods van onze verlossing door Christus, die geen mens van nature bekend is; gelijk ook een deel daarvan is hetgeen in Ef. 1:10 wordt verhaald. Zie 1 Cor. 2:8; Ef. 3:9; Col. 1:26; 1 Tim. 3:16, enz.

29) voorgenomen had

Of, voorgesteld; dat is, zonder daartoe door iets buiten Hem bewogen te zijn, of iets in de mensen te hebben voorzien, dat Hem daartoe zou hebben kunnen bewegen, maar heeft dezen raad alleen genomen uit Zijn eigene wijsheid, genade en barmhartigheid; Rom. 11:34,35,36.

Ds. Mallan: Men kan laatdunkend over Comrie spreken, maar dat is nu voor mij juist wel erg verdacht. Zijn geschriften zijn spijs en drank voor mijn ziel geweest. Wat de verklaring van het bevindelijke leven betreft, deed hij voor Van der Groe echt niet onder. Maar daarom, vriend, ik wil u nu maar ineens laten weten dat het beroep van de mensen waar u mee in aanraking gekomen bent, op 1 Joh. 5:12, mij niet onbekend is. Die tekst zegt dus: “Die den Zoon heeft, die heeft het leven; die den Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet.” Men hoort van de zijde van een oppervlakkige en ook van een nabijkomende godsdienst niet anders meer. Maar nu wil ik tegenover deze mensen ook Van der Groe aan het woord laten. Hij schrijft in zijn brief aan J. Groenewegen: *“Nu spreken de nabij Christenen en half bekeerden ook van een uitzien naar Jezus, dorsten naar Hem, naschreien, wenen, toevluchtnemen, opdragen, ja zelfs ook van aannemen, toevertrouwen, en in 't kort van al daar een waar christen van spreekt.”*

Maar wat schrijft hij dan verder? Het volgende: *“Zij tonen klaar, dat zij nog niet weten, wat het is, in de grond door Gods Geest aan zichzelf ontdekt en waarachtig arm en ellendig te zijn, en in der waarheid Christus nodig te hebben, om hen van de schuld en smet der zonden, en van vloek, toorn, hel, dood en satan te verlossen.”*

En nog weer even verder schrijft hij: *“Want zij zijn nog in de grond huns harten geheel gezond en hebben deze Medicijnmeester nog zo niet van node, als zij zich wel inbeelden, en zo werken deze blinde mensen dan al doorgaans geheel over hun hart heen, en zij zullen nog eens de Geest der overtuiging moeten ontvangen, zal hun zoeken van de Heere Jezus, hun uitzien naar Hem, dorsten, naschreien, wenden, enz., eens recht gelovig en hartelijk zijn en voor een waar werk van Gods geest kunnen gehouden worden.”*

DJK : Was ds. Mallan met zulk een afsnijdende prediking, zonder enige opbouw door een valse levendmaking en een wedergeboorte die de toets der Schrift niet kan doorstaan, maar eerder begonnen. Lees hier verder wat ik daar eerder over schreef. Het lijkt me onzinnig om dit steeds te blijven herhalen : <http://www.dewoesteweg.nl/wp-content/uploads/2010/01/weerlegging-ws-uitleg-ds-mallan-omtrent-veronderstelde-wedergeboorte.pdf>

Ds. Mallan: Van der Groe heeft hier ook wel weer in het bijzonder die mensen op het oog, die op zo'n gemoedelijke wijze bekeerd werden. Maar al doet men het nu op een meer gewichtige wijze, men wil u met Van der Groe in de hand toch ook zo tot het geloof in Jezus brengen. Wij krijgen op het ogenblik in het bijzonder in ons kerkelijk leven een godsdienstige stroom van mensen tegen ons, die over niet anders meer weten te spreken dan over het geloof in Jezus Christus. Ik ben oud geworden, maar niet zonder kennis te maken met allerlei godsdienstige stromingen, die als het er op aankomt, van de zuivere Schriftuurlijke bevindelijke Waarheid niet willen weten. Uit die kring waar u mee in aanraking gekomen bent, kreeg ik van iemand op een keer ineens een kort briefje waarin hij me mededeelde dat hij op een bepaalde datum en op een zeker uur in Christus was overgegaan. Ik heb hem heel kort terug geschreven, dat ik evenals de profeet Micha vroegrijpe vrucht begeerde, maar dat ik om deze vroegrijpe vrucht echt nog niet verlegen was. Verder heb ik het met verschillende van die hoge geesten laag af zien lopen. En waar ik u in het begin van deze brief op heb gewezen, is dit wel het opvallende, dat men hetzelfde geluid, bij de een wel wat meer gewichtiger dan bij de ander, uit dezelfde kerkelijke hoek vandaan hoort komen. En in andere kerkelijke richtingen kan men hetzelfde nu ook steeds beluisteren. Er zou hierover nog wel heel wat te schrijven zijn, maar ik geloof dat ik me bij degenen die ik op het oog heb, nu alweer vijandig genoeg gemaakt heb. Het wordt benauwd in deze wereld, die der ongerechtigheid vol is. Al die gelovige mensen hebben het echter nog niet zo benauwd. Maar ik krijg het onder het geluid dat ik van die zijde beluister ook zeker zo benauwd als onder al wat er in de wereld zich afspeelt. Als God af gaat rekenen, zal Hij zeker ook een godsdienst niet sparen die de mond vol over Jezus heeft, zonder Hem waarlijk te kennen en die er ook niet van weet wat het zeggen wil: "Een iegelijk die den Naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid." Vriend, ik moet het er nu bij laten. De Heere doe u de rechte weg vinden, niet alleen in het kerkelijk leven, maar ook in het bijzonder voor uw ziel tot zaligheid. Hartelijk gegroet en Gode bevolen!

DJK : Geliefde lezer, al wordt ik het soms moe maar ik wil u toch ernstig tegen deze halve waarheden blijven waarschuwen. Een halve waarheid is en blijft een hele leugen, hoe schoon deze halve waarheid soms voor het ook kan schijnen. Geloofst deze gruwelijke standenleer van vermenging van Wet en Evangelie niet. Het is een verderfelijke leer waardoor velen met een ingebeelde hemel voor eeuwig ter helle zijn gevaren. Moet een verlore zondaar verzekerd zijn van zijn aandeel in Christus...?? Het antwoord is: JA. Bedenk toch en weet heel goed dat de overtuigingen der wet geen blijk van levendmaking zijn, want indien er een wet gegeven ware, die machtig was levend te maken, zo zou waarlijk de rechtvaardigheid (= vergeving der zonden) uit de wet zijn, Gal. 3:21. De wet die mij ten leve was, werd mij door mijn toegerekende erfschuld en mijn bedreven zonden, de dood. Daarom, gelijk door een mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood; en alzo de dood tot alle mensen doorgegaan is, in welken allen gezondigd hebben, Rom. 5:12. Waarom geen rechtvaardigheid en/of vergeving der zonden meer door de werken of overtuigingen der wet? Omdat Gods heilige wet krachteloos geworden is door ons zondige vlees, Rom. 8:2-4. Daarom moet het (verbroken) recht der wet in u en mij vervuld worden, door Zijn kruisdood, graf en opstanding. Niet alleen door Zijn verwerving maar ook door de toepassing van dit Heil in het uur der minne, alwaar de Vader een verkoren zondaar inwendig roept tot de geloofsgemeenschap met Zijn lieve Zoon. Door de weg van verdoeming ten dode en verzoening ten eeuwige leve. Denk aan het teken van doop, eerst de ondergang in het water ten dode en daarna de opgang uit het water ten leve. Gods Heilige Geest kent in de bearbeiding van een zondaar tot zaligheid, twee verschillende werkingen. De apostel schrijft in zijn leerbrief aan de verlore Romeinen tot nader onderwijs: Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreze; maar gij

hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader! (Rom. 8:15) Welnu om heel kort te gaan, de Geest der dienstbaarheid maakt de zonden levend, en brengt een zondaar met alles aan een einde en doet hem ondergaan in het bad der wedergeboorte. Hij neemt het uit de wet en verkondigt mij ten dode. De Geest der aanneming richt de zondaar op uit het badwater der wedergeboorte, door het geloof wat hij in het hart plant van die verkoren zondaar. Door dit geloof wordt de verlost zondaar ingelijfd in Christus door Wie hij het nieuwe leven ontvangt. De levendmaking is daarom een nieuwe geboorte uit God. *Een iegelijk, die gelooft, dat Jezus is de Christus, die is uit God geboren; en een iegelijk, die liefheeft Dengene, Die geboren heeft, die heeft ook lief dengene, die uit Hem geboren is, 1 Joh. 5:1,4,18.* Er bestaat dus geen levendmaking zonder een bewust geloof in Jezus Christus, lezer. Velen ontvangen de eerstgenoemde werking van Gods Geest tot ontdekking van zonden, slechts weinigen de tweede werking tot bedekking van schuld en zonden. In de weg der ontdekking beweent een zondaar zijn bedreven zonden, in de weg van schuldbedekking door het Bloed der verzoening beweent hij zijn vergeven zonden aan de doorboorde voeten van Christus. Wil het wel zijn voor de eeuwigheid dan zal de oorzaak van onze geestelijke doodstaat eerst begraven moeten worden wil God door Zijn heilige wet niet meer op ons hoeven toornen. Deze oorzaak is onze zonden, die ons eerst bekend gemaakt wordt (Rom. 3:20), en daarna veroordeeld in Zijn vlees, vernietigt en begraven in Zijn vervloekte kruisdood en graf. De wet die ons eerst zegende ten eeuwige leven, vervloekt ons nu ten dode, Rom. 7:10. De wet vloekt ons niet meer wanneer de reden tot vloeken vernietigt en begraven is geworden. Daarom is Christus niet alleen een Middelaar van verwerving, maar ook van toepassing. Wanneer Hij voor Zijn volk een Middelaar van toepassing wordt dan worden zij met Hem (geestelijk) in Zijn kruisdood en graf gedoopt, Rom. 6:3, Gal. 3:27, waarna zij door het geloof in Hem opstaan tot een nieuw leven door geestelijke inlijving. Ik heb 15 jaar met bewustheid onder de vloek der wet gelopen, echter alles nog vanuit een houdbare nood in het diensthuis der zonden. God had door Zijn heilige wet (overtuigingen) de zonden in mijn hart levend gemaakt (Rom. 7:9a), maar mijn ziel was pas levend gemaakt toen mijn zonden in Zijn kruisdood en graf begraven waren geworden. Toen kon de wet mij geen kwaad meer doen, en mij niet meer vloeken, want ik was door Zijn Lichaam der wet gestorven, Rom. 7:4. En omdat de oorzaak van mijn doodstaat toen vernietigt en begraven was geworden, en kon het graf der zonden mij niet meer gevangen houden. Hoe lang moet een zondaar dan wenen over zijn bedreven schuld en zonden, gelijk de kinderen Israëls kermden vanuit het diensthuis van Egypteland, Exodus 6:4-6....?! De moordenaar slechts een paar uur, Saulus van Tarsen drie dagen, en ikzelf 15 jaar. Voor anderen kan ik niet spreken. Verder is het geen moeten of voorwaarde, maar het is zoals God verkoren zondaren bekeert. Velen hebben nog een stille hope zonder dat hun hoop ooit is vergaan voor God, Rom. 5:1-5. Als een drenkeling verdrinkt hoef je hem ook de vraag niet te stellen hoe lang en hoe hard hij om redding moet roepen. Hij zal alles blijven zoeken om zich aan vast te klampen tot hij niets meer vindt dat hem drijvende houdt, en zal luidkeels blijven roepen tot hij verdrinkt. En waar de zondaar verdrinkt (in de weg van Gods heilige recht) in zijn bedreven ongerechtigheden voor God, daar richt God hem op in het volbrachte werk van Zijn lieve Zoon. Hoelang moet u dan wachten....?! Zolang totdat u geen leven meer heeft onder de heerschappij van uw eerste man (Rom. 7:1-3), en zolang als tot den tijd van God den Vader te voren gesteld. *Doch ik zeg, zo langen tijd als de erfgenaam een kind is, zo verschilt hij niets van een dienstknecht, hoewel hij een heer is van alles; Maar hij is onder voogden en verzorgers, tot den tijd van den vader te voren gesteld. Alzo wij ook, toen wij kinderen waren, zo waren wij dienstbaar gemaakt onder de eerste beginselen der wereld. Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet; Opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou, en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden. En overmits gij kinderen zijt, zo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader! Zo dan, gij zijt niet meer een dienstknecht, maar een zoon; en indien gij een zoon zijt, zo zijt gij ook een erfgenaam van God door Christus, Gal. 4:1-7.*

Tenslotte geliefde lezer, ik hoop niet dat u boos geworden bent, maar misschien eerder verbaasd en geschrokken gelijk die ene goudklant waarover ik u vertelde die dacht dat hij voor sedert jaren lang een weinig goud in zijn kast had liggen, en mij dit ter verkoop kwam aanbieden omdat de goudprijs zo gunstig was. Na toetsing bleek het geen goud, maar klater- en surrogaatgoud te zijn. Bedenk toch dat ge slechts ene ziel hebt voor de eeuwigheid. Hang u daarom niet op aan de leer van bepaalde dominees. Hang u ook niet op aan mijn schrijven, maar doe gelijk des de edele Bereeers deden omtrent hetgeen hun door de apostel Paulus werd verkondigd. Opdat ge moogt weten en er verzekerd van mag zijn waarom dit of dat een halve waarheid is, en niet overeenkomstig de rechtvaardigingsleer der apostelen is. We leven in een tijd dat mensen vreselijk lui geworden zijn en derhalve zelf niet meer onderzoeken. Men weet eenvoudig de leer der apostelen, der reformatie en der godzalige oudvaderen niet meer. Vertel me eens hoeveel mensen u kent die weten wat er in de zendbrieven der apostelen staat geschreven, en wat Luther en Calvijn leerden, en wat er bijv. in de toetssteen der ware en valse genade van Van der Groe, en de Viervoudige staat van Thomas Boston geschreven staat. Onderzoek toch gedurig de fundamenten waarop ge uw geestelijk huis hebt gebouwd. Wanneer ge op aarde een huis wilt kopen, dan gaat u wellicht ook niet over een nacht ijs. Velen zijn daar vaak lange tijd mee bezig, en dat is niet verkeerd zolang ge uw hart er maar niet op zet. Maar hoe weinig denkt men aan de dingen van de eeuwigheid. Maar straks staat ge voor Gods rechterstoel, en wanneer ge dan hier niet met bewustheid bent overkleed geworden met het goud van Zijn gerechtigheid en heiligheid door middel van het zaligmakende geloof, dan kan en wil God geen gemeenschap met u hebben, en zal Hij het u openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij, die de ongerechtigheid werkt! (Matth. 7:13-23)

D.J. Kleen